

MỖI SỐ 0 \$10

NĂM THỨ NHẤT — SỐ 40

TỜ BÁO CỦA

1. — NGÀY NAY
TRÔNG TÌM

2. — NGÀY NAY TRÀO PHÙNG

TUẦN BÁO RA NGÀY CHỦ NHẬT

Đầu năm
năm thứ 25
mùa xuân

LƯU CHIẾU
VĂN HÓA
Số
C563

CHỦ NHẬT 27 DÉC. 1936

MỌI NGƯỜI

3. — NGÀY NAY
TIỀU THUYẾT

MẸ CON
của TRẦN BÌNH LỘC

Sữa NESTLÉ

Hiệu con Chim

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà
thương, các nhà hộ sinh và
các nhà thương binh, v.v.
Ở TRUNG-KỲ BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

LE TEMPS VOUS ATTAQUE COTY VOUS DÉFIEND

POUR RESTER JEUNE
POUR PLAIRE TOUJOURS

Son traitement de Beauté, Moderne
Complet, Rapide, Simple, Efficace

10 minutes le matin
10 minutes le soir

AGENTS :

L. RONDON & C° LTD
10, Boulevard Đông-Khanh, HANOI

Thuốc Lưỡng-nghi bồ-thận được nghìn
vạn người cảm ơn

Dàn-bà lâu năm không thai dùng
«Thiên-địa-hoàn» phải có thai
Tuyệt trùng lâu, giang-mai là thứ
thuốc hay nhất ở xứ này

Lưỡng-nghi bồ-thận

«Lưỡng-nghi bồ-thận» số 20
của Lê-huy-Phách bào-chế rất công
phu. Có vị phải tầm phơi hàng
tháng để lấy dương khí; có vị phải
chôn xuống đất đúng 100 ngày để
lấy thô khí. Thuốc này làm toàn
bằng những vị thuốc chữa cho thận
bộ được sinh khí, cõi tinh, và đất
nhất là vị «hai cầu thận».

Các bệnh nguy hiểm bởi thận
sinh ra, dùng Lưỡng-nghi bồ-thận
khỏi ngay. Nghìn vạn người ơn nhờ
thuốc này mà có con nối dõi.

Đau lưng, mờ mắt, váng đầu, ủ
tai, rung tóc, tóc vàng, thời thường
mết mỏi, tiêu tiện vàng, trong bất
thường, hoặc tinh-khí ít, loảng, hay
sinh ra di-tinh, mộng-tinh, liệ-dương.
Và những người mắc bệnh
phong-tinh, bởi uốn, phải nhiều
thứ thuốc công-phat: đau lưng như
bè, mắt mờ, chảy nước mắt, ướt
quy đầu

Có các bệnh nói đây, hoặc kh
khăn nguy hiểm hơn nữa, dùng
«Lưỡng-nghi bồ-thận» này các
bệnh khỏi hết. Chỉ một hai hộp đã
thầy hiệu nghiệm lạ thường. Giá
1\$00 một hộp.

Tại sao dàn-bà lâu năm không có thai

Bởi: 1) Hành kinh lần thứ nhất
bị hàn khi đột nhập tử-cung, hơi
lạnh theo vào tử-cung (hàn nhập
huyết thất) làm lạnh tử-cung. Tử
cung đã lạnh thì không kết được
thai khí.

2) Hành kinh hay rò rỉ nơi cửa
mình cũng thành bệnh «Lãnh tử-cung» (lãnh nhập huyết thất) và
bệnh đau bụng dâm dĩ – đau bụng
dưới. Vì thế mà không kết được
thai khí.

3) Tử cung nhiệt không hòa
được chất tinh nên không kết được
thai khí. Vì những ngày hành kinh

hay gần lứa nên có bệnh này (nhiệt
nhật huyết thất). Chẳng những tử
cung nhiệt mà còn có bệnh đau
bung từng cơn, đau bụng dưới.

4) Giao hợp vô độ làm hư tử-cung.
Tử-cung đã bị hư thì đóng
mở chẳng có kỳ, sinh ra hành kinh
mỗi tháng 2, 3 lần, hay 2, 3 tháng
mới có một lần. Vì thế mà không
kết được thai khí.

Dùng thuốc «Thiên-địa-hoàn»,
số 36 giá 2\$00 của Lê-huy-Phách
khỏi hết bệnh mà có thai. – Những
người không có thai dùng thuốc
này: có thai; những người chậm
có thai dùng thuốc này: mau có
thai. Thực là một thứ thuốc «giồng
con» độc nhất vô song, thuở xưa
chưa từng có!

Lâu, giang-mai không
uống thuốc Lê-h-Phách
nhất định không khỏi

Thuốc năm 1935 số 70 giá
0\$60. – Lâu mới mắc, kinh niên,
ra mủ buốt tức... Nhẹ 3 hộp, nặng
lắm 8 hộp là cùng.

Giang-mai số 18 giá 1\$00. – Lở
toét quy đẫm, mọc mào gà hoa khé,
đau xương, giật thịt, phá lở khắp
người. Nặng đến đâu cũng chỉ uống
hết 2 hộp (thuốc Giang-mai số này
khỏi hẳn !)

Tuyệt trùng lâu, giang-mai số
12, giá 0\$60. – Một thứ thuốc
chiết theo hóa-học, chuyên mòn lọc
máu, sát trùng. Thuốc này được
hoan nghênh một cách nhiệt liệt !

Lâu, giang-mai chưa tuyệt nọc:
tiêu-tiện trong, đục bất thường, có
vần, có cặn, ướt quy đầu, nhoi nhói
như kiến đốt ở trong. Khắp thân
thề thường đau mỏi: đau lưng, mờ
mắt, ủ tai, tóc rung, giật thịt, giật
gân... uống «Tuyệt trùng» số 12
này lắn với «Bồ ngũ-tang» số 22
giá 1\$00 – lọc máu, bồ máu, sát
trùng, khói tuyệt cẩn...

LÊ-HUY-PHACH

TONKIN – № 149, Rue du Colon - HANOI

ĐẠI LÝ CÁC NƠI. — Bắc-ninh: Vinh-Sinh, 164 phố Tiễn-an. Sơn-tây:
Phú-lương, 8 Amiral Courbet. Camphaport: 71 Rue Commerce. Campha-
mine: Trần-đức-Hảo, service du jour. Yên-bay: Quảng-ly, N° 11
Avenue de la Gare. Thái-bình: Minh-Đức, 97, Jules Piquet. Ninh-bình:
Ich-Tri, 41, Rue Marché. Nam-dịnh: Việt-Long, 28 Rue Campeaux. Hải-
dương: Phú-Văn, N° 3, phố Kho-Bạc. Haiphong: Nam-Tân, 100 Bonnal.
Phú-ý: Việt-Dân, Rue Principale. Thanh-hóa: Thái-lai, N° 72 phố
Bến-thủy. Vinh: Sinh-huy, 59 Phố Ga. Huế: Van-Hoa, 29 Paul Bert.
Qui-nhon: Trần-văn-Thắng, Avenue Khải-Định. Nha-trang: Nguyễn-dinh-
Tuyên, tailleur tonkinois. Tuy-Hòa: Nguyễn-xuân-Thiều. Phompenh:
Haynh-Tri, N° 15 Rue Ohier. Kampot: Vũ-thị-Doan dite Phú. Và nhiều
nơi khác nữa.

THUẾ THÂN VÀ THUẾ HOA LỢI

DÃ hai lần, ông thống đốc miền Nam Pagès đem bản dự án về thuế hoa lợi ra trước Hội đồng Quản hạt. Đã hai lần, các ông hội đồng, là những người thay mặt cho phái trưởng giả, bác bản dự án ấy.

Lần thứ hai, muôn tỏ ra rằng không phải ta chỉ nghĩ đến giai cấp của ta, mà còn đề ý đến dân nghèo nữa, các ông yêu cầu chính phủ bỏ thuế thân. Lẽ tất nhiên, là lời yêu cầu của các ông không có hiệu quả, vì bỏ thuế thân đi, quỹ nước hao hụt, chỉ có cách dùng thuế hoa lợi — mà các ông đã bác — điền vào mới đủ.

Các ông làm vậy, tỏ ra rằng mình thiếu can đảm, thiếu lòng công bằng, bo bo thu lợi cho một đám người, không nghĩ đến toàn thể dân chúng.

Vì cát bình tĩnh mà xét, dân chúng dân nghèo, số đông trong nước, xưa nay bị thua thiệt đủ mọi bề, nhất là về phuong diện thuế khóa. Tưởng nói rằng chính dân nghèo đã nuôi công quỹ, làm sống các vị phú hào không phải là quá đáng.

Thật vậy. Không có một xứ nào như nước ta, không có một xứ nào dân nghèo lại chịu thuế một cách nặng nề hơn người giàu có.

Tôi không kẽ thuế thân, một thứ thuế không còn có ở các nước văn minh, một thứ thuế mà một ông giàu mặc áo gấm cũng chỉ chịu bằng một người khổ rách. Tôi muốn nói những gián-thuế, thí dụ như thuế rượu. Một người sang trọng ngày cho giỏi lầm cũng chỉ uống hết một chai bồ. Một anh mõi lảng ngày có thể vật nồi hai chai. Vậy có phải là về thuế rượu anh mõi kia đã trả một số tiền to hơn một ông sang trọng rồi không?

Thuế muối, thuế thuốc lá, thuế thuốc lão, những thuế đánh một cách gián tiếp vào những hóa vật cần cho sự sinh sống của người, dân nghèo đều chịu bằng — có khi hơn — những người đại phú.

Một sự bất công như vậy không có thể có được. Cho nên những nước đã bước tới trình độ văn minh đều theo nhau sửa chữa thuế mà lại cho cần, cho dân nghèo khỏi thiệt thòi.

Hoặc giả họ đem chia thuế thân ra làm nhiều hạng, tùy theo hoa lợi nhiều ít, mà đánh thuế nặng, nhẹ. Thủ thuế ấy vẫn có tính cách của thuế thân vì, cung mệt hạng, có người giàu, có người nghèo mà cũng phải trả một số tiền bằng nhau. Nhưng lại có cả tính cách thuế hoa lợi nữa, vì tùy theo hoa lợi nhiều ít mà liệt vào hạng trên hay hạng dưới. Như vậy càng chia ra nhiều hạng bao nhiêu, thủ thuế ấy càng giống thuế hoa lợi bấy nhiêu. Song lỗi đánh thuế ấy phiền phức lắm, lại không được công bằng và không làm lợi cho công quỹ bằng thuế hoa lợi.

Những lẽ ấy đã khiến thuế hoa lợi thi hành ở các nước văn minh. Riêng ở nước ta, các ông hội đồng quản hạt miền Nam và bọn đồng chí với các ông ấy không muốn thử thuế ấy xuất hiện. Không phải vì các ông ấy hênh vực riêng bọn phú hào, — các ông nhất định cãi thế — Vậy có lẽ vì các ông ấy sợ nước ta hóa ra văn minh quá.

Các ông ấy công nhận thuế hoa lợi là một thứ thuế rất công bằng. Nhưng các ông ấy viện lẽ rằng chưa phải lúc áp dụng nó vào nước ta, vì người Annam chưa biết tinh túc hoa lợi của họ, vì sợ những điều hả lạm trong lúc bỏ thuế, thu thuế, và vì mấy năm nay kinh tế khủng hoảng.

Kinh tế khủng hoảng! Trăm tội đồ lên đầu mày. Cái cớ ấy các ông viện ra để thoái thác lại quay lại phản các ông. Kinh tế càng khủng hoảng bao nhiêu thì những nhà đại tư bản lại càng phải chịu đỡ cho những người đói cơm, rách áo bấy nhiêu.

Còn những điều khó khăn xảy ra lúc bỏ thuế, thì ở Đông-dương cũng như ở bên Pháp, ở bên Anh, các ông không thể viện ra để riêng bỏ thuế hoa lợi ở đây được. Vâng nếu có những cuộc tra xét hà khắc, nếu bị đánh thuế quá nặng, thì các phú hào nào cõ phải là tôm tép mà không bê miệng kêu gào được.

Đến như bảo người Annam chưa biết tinh túc hoa lợi của họ, thì chỉ là một câu nói khôi hài mà thôi. Người annam có phải là nhiều mối hoa lợi cho cam; quanh di quần lại chỉ có nhà, có đất, có ruộng và một số ít người buôn bán lớn. Như vậy tưởng tinh hoa lợi của một nhà giàu annam, có lẽ không cần đến một nhà thạc sĩ về khoa toán pháp. Dẫu cho có một, hai người ngu dốt không biết tinh túc nữa, thì Hội đồng quản

hạt có thể tìm phương pháp dạy dỗ họ dần dần cho họ biết.

Nhưng lẽ các ông hội đồng viện ra để bác bẩn dự án thuế hoa lợi thật đã non nớt, không đủ che được thâm ý của các ông. Thâm ý ấy, là muốn dè bặt nhà giàu của các ông mãi mãi hưởng hết mọi sự sung sướng, và dìm mãi mãi bọn nghèo khổ vào nỗi cơ cực lầm than. Bọn đại biểu cho đại tư bản bao giờ cũng thế cả: lời hục hặc của ông Basse-leuf ở Đại hội nghị kinh tế vừa rồi về việc thi hành luật lao động ở Đông-dương đã diễn lại lần nữa cái khuynh hướng vị kỷ ấy của bọn trưởng giả Pháp và Nam.

Vì vậy chúng tôi không tin ở lòng công tâm của các ông. Chúng tôi, trái lại, tin ở sự ích lợi của thuế hoa lợi. Đồng ý với chúng tôi, có những chính phủ các nước dân chủ, có những danh sĩ, những nhà bác học, những kinh tế gia có tiếng: Montesquieu, J. J. Rousseau, Condorcet, Adam Smith, J. B. Say.. Đồng ý với chúng tôi, có cả lẽ phải nữa, có cả lẽ công bằng nữa: những người chỉ dù có những cái cần thiết cho sự sống, thì được miễn, rồi còn tùy lúc phải chịu thuế, mà càng có tiền dư dật bao nhiêu, càng phải chịu nhiều thuế bấy nhiêu.

Và chúng tôi tin ở lòng thành thực của chính phủ Bình dân. Chúng tôi mong rằng cũng như đã vượt qua lòng vị kỷ của các chủ xưởng, đem thi hành luật lao động ở Đông-dương, chính phủ Bình Dân sẽ bỏ một bên quyền lợi của một đám đại tư bản, dựa vào số đông mà bỏ thuế thân, lập thuế hoa lợi cho toàn thể dân Annam được trông thấy sự công bằng về sự thuế.

Hoàng-Đạo

ĐÃ CÓ BÁN
TRỐNG MÁI (khô nhỏ) 0\$70
ĐÃ BÁN HẾT
TỐI TẮM (cả khô nhỏ lẫn LÁ MẠ)
SẼ IN LẠI

HỘI CHỢ HÀ NỘI 1936

HOI CHỢ Hanoi lần thứ 13 đã mở cửa. Kỳ hội chợ này cũng hơi khác các kỳ moi năm một chút. Đó là một sự tốt, vì nếu nói kỳ này không khác gì kỳ hội chợ mấy năm khác, tức là nói công nghệ và cách buôn bán của nước ta không tiến bộ được chút nào.

Trước hết, ban trống coi về hội chợ năm nay đã làm một việc hay: sửa sang hội chợ cho thêm vẻ mĩ quan, và định một cái chương trình các cuộc vui khai dĩ có thể làm cho người đến xem chú ý và vui lòng được. Số người đến xem trong hai ngày đầu, tuy giá tiền vào cửa là 0p10, đủ chứng rõ sự ấy.

Về cách buôn bán của người mình, ta phải nhận là có một chút tiến bộ, ở chỗ hiều rõ cái mục đích của một hội chợ như thế nào. Nhiều nhà buôn đã không nề tồn kén, dung trong khu hội chợ những cẩn hàng riêng để quảng cáo một cách đặc biệt cho thứ hàng của mình.

Nhiều nhà buôn khác, tuy không dung nhà riêng, nhưng trong cách xếp đặt và bày biện gian hàng, đã tỏ một cái khéo léo và một sự hiếu biết trong cách làm quảng cáo.

Còn hầu hết các nhà thương mại ta khi đem hàng bày ở hội chợ, chỉ coi nó như một cái chợ để bán hàng trong 15 ngày: vì thế, họ mang rõ nhiều hàng đến hội chợ, càng nhiều càng hay và họ bán một giá rất đắt để lấp tiền bù vào các sự chi phí.

○

Hội chợ để làm gì?

Nếu mục đích hội chợ chỉ có thể thi thiết tưởng những nhà buôn ấy không cần gì phải mang hàng đến đây nữa, họ cứ bán ở cửa hàng riêng của họ cũng đủ rồi.

Đến bao giờ ta mới nhận rõ rằng hội chợ không phải là một dịp để bán hàng, nhưng là một dịp để cho ta đem phô bày cho mọi người biết các thứ hàng của ta sản xuất ra?

Theo cái mục đích chính ấy, một nhà buôn bán hay công nghệ phải:

1. Chọn trong các hàng mình bán hay làm ra, thứ nào lối đẹp nhất để « đại diện » cho nghề mình.

2. Bày thứ hàng đó thế nào cho người xem phải chú ý, và tìm cách quảng cáo cho người ta biết đến hàng ấy.

Tất cả những gian hàng nào có người Pháp chủ chốt, và

nhiều trên đây nói, một vài nhà buôn ta, đã hiều rõ cái mục đích ấy.

Còn những gian hàng khác? Thật không kém gì một cái kho chứa đồ. Ta hãy lấy một hàng bằng đồ đồng làm thí dụ. Từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong trong, từ sàn lên đến trần nhà bày không còn một khe nào hở. Nào bình hương, nào đèn trầm, nào lọ, cò, giáo mác chen nhau không có chỗ đứng. Trông thật lợn sộn và rối mắt. Thẳng hoặc trong chừng ấy thứ bày, có một vài thứ làm khéo, đẹp, đáng cho ta chú ý, người vào xem cũng khó lòng mà phân biệt được.

Còn những gian hàng bán các đồ mới lặt vặt, như cravate, cờ cờn, mũ giáp, bit lát tay — những hàng không phải minh sản xuất ra — thì không hiều họ bày trong hội chợ làm gì? Bởi họ không tìm cách làm quảng cáo cho riêng một thứ hàng nào cả.

○

Cách làm quảng cáo

Trong cách làm quảng cáo, trước hết có cách xếp đặt và bày biện gian hàng, thế nào cho có thứ tự, cho rõ ràng. Người xem có thể thoáng qua đã nhận biết những cái đặc biệt của thứ hàng mình định chung bày.

Tôi muốn các nhà buôn ta ai cũng nên vào gian hàng của Đông Pháp Tông-Mỹ Cục (Institut des Recherches Agronomiques de l'Indochine) mà xem cách chưng bày ở đây. Những bảng kê, những tranh vẽ, cách xếp đặt đều rõ ràng và đầy đủ. Thứ tự ta chỉ thoáng đưa mắt là đã biết rõ một quả dừa đã cho người ta lấy ra những chất gì, vỏ dùng làm gì, cuì dùng làm gì, nước dùng làm gì — và đã gác nên công nghệ gì trong nước.

Cũng thế, sở nghiên cứu về cá ở Nha-trang (Institut Océanographique) chưng bày một cách minh bạch những cái lợi hại của nghề nuôi cá, nuôi hà — những nghề mà ít người mình để ý đến.

Về cách chưng bày và xếp đặt cửa hàng trong hội chợ năm này, ta phải khen các nhà Võ văn Văn, Ông Tiên, Văn Du, Võ định Dần, Quản Chùa, Đức Thái... vân vân đã biết cách làm cho người xem chú ý đến hàng mình. Tôi không nói đến những gian hàng của người Pháp, vì họ biết cách quảng cáo đã lâu rồi.

Nhắc đến quảng cáo, tôi lại nghĩ đến sự nghèo nàn của chí sáng kiến của người mình. Nhà

buôn ta chỉ bắt chước nhau quảng cáo với hai cách: một là phải những mảnh giấy in nhoe nhoe mà không ai đọc bao giờ, hai là đèn kẹp hắt vạn diếc tai hàng phô và lâm xâm lai trước cửa hàng một đám người vỗ cổng rồi đi.

Biết bao nhiêu là cái mới mẻ, tài tình, khôn khéo, người ta có thể làm được trong cách quảng cáo! Chúng ta không nên quên rằng chỉ nhờ có cách quảng cáo khôn khéo và lâu bền mà một thứ hàng có thể đánh bại cả những hàng cạnh tranh khác, tuy không tốt gi hơn những hàng này.

○

Công nghệ nhỏ ở miền Bắc

Những gian hàng của miền Trung miền Nam, Ai-lao càng tỏ cho ta biết ở miền Bắc có nhiều công nghệ hơn hết. Tuy vậy, từ hội chợ năm kia đến hội chợ năm nay, chúng ta không nhận thấy một sự tiến bộ rõ rệt như quãng thời gian ấy để cho ta hy vọng.

Tỉnh Hà-dông và Bắc-ninh là tỉnh nhiều công nghệ nhỏ nhất. Năm nay, gian Hà-dông có chưng bày một cái khung cùi dệt lụa, những mẫu lụa dệt được, các thứ linh sa, các thứ gấm. Thật, nghề dệt của ta đã đáng khen, nhưng ta không thấy trong những hàng sản xuất ra cái chải chuốt, cái tinh xảo đáng chú ý. Những lụa, gấm vẫn có một vẻ già giại, có lẽ vì kiều sơ sài, mà mẫu không khéo chọn. Cũng thế, các đồ xit Thành-Trí không cho ta thường thức một cái nước men nào khác những hàng đã bày năm trước.

Những đồ xit Bát-tràng năm nay lại khá: nhiều kiều dã dẽ coi, và một nước men đã có phần trong hơn trước.

Nhưng còn phải tìm tòi, thí nghiệm nhiều mới mong sản xuất ra được những thứ hàng có thể cạnh tranh với các hàng ngoại quốc.

Chúng tôi nhắc lại ở đây những điều đã nói về nghề thêu ở phòng triển lãm: cái khéo tay của người thợ annam không kém thợ nước khác, song những kiều thêu và màu mè thì phải thay đổi nhiều.

Những đồ gỗ của ta bày ở hội chợ năm nay, dù bắt chước kiểu cũ, cũng đều là những kỹ công của sự xấu sa, sự vụng về. Người ta lấy làm tiếc cho những thứ gỗ đẹp như trắc, gụ, lát hay loupe — đã phải chịu những cái hành hình như thế — Không những các nhà công nghệ không biết làm nổi giá trị của gỗ, trái lại, họ lại làm cho gỗ mất giá trị.

Ai đã được xem những đồ gỗ những sập gu, tủ trè bảy ở những gian cuối trong hội chợ? Trong những bàn ghế rộng rắn ngồng ngoéo, những đường cong lả lung, ta tưởng còn ở tai mười năm về trước. Còn những đồ gỗ theo kiểu mới, cũng chỉ là bắt chước kiểu Pháp một cách vụng về mà thôi.

Thường khí, trên một mặt gỗ rất bóng bẩy, chúng ta thấy gắn vào những miếng kèn vung dài như một miếng sắt tây.

○

Cần phải có mỹ thuật

Tất cả các công nghệ của người mình đều khao khát một chút mỹ thuật. Phải có mỹ thuật, những công nghệ ấy mới tiến bộ và cạnh tranh với công nghệ nước ngoài được. Sự hợp tác của nhà mỹ thuật và nhà công nghệ, ở nước ta bây giờ, là một vấn đề cốt yếu và quan trọng cho sự mở mang các nghề của người mình.

Chúng ta xem những đồ gỗ, đồ thêu, đồ đồng hay đồ sơn bấy ở hội chợ, dù thấy sự khuyết điểm rất lớn của mỹ thuật. Một thức hàng xấu xi không bao giờ được người mua thường thức, chỉ bán riêng cho một hạng người không hiểu mỹ thuật là cái gì.

Các nhà công nghệ ta còn đợi gì mà không chân chính và thay đổi lại nghề, đem mỹ thuật để nâng cao cái giá trị của hàng hóa annam, và mở mang rộng nền công nghiệp của mình?

○

Nước ngoài dự hội chợ

Hội chợ năm nay vui vẻ thêm vì sự dự cuộc của mấy nước ngoài, Vân-nam, Quảng-dông, Quảng-tây với các mặt dã như vè, các đồ ngọc thạch và ngà trạm trồ rất công phu, với các bộ áo thêu rất nhã và rất đẹp, các đồ xit tinh xảo và những tượng kỳ quái gợi trong trí ta tất cả cái nước Tàu bí mật và thần tiên; Đảo Hải-nan với cái sò dừa làm thành trăm thứ đồ dùng — An-dô, Maroc với những tấm thảm rực rỡ, những đệm da chắc bền — sau hết, Nhật-bản trong gian hàng Đainan Koosi cho chúng ta thường thức những đồ sơn, đồ xit rất đẹp — và cho chúng ta một bài học hay nữa: bài học của một nước Nhật công nghệ mở mang và tiến bộ rất chóng, bởi vì người ta chịu khó thay đổi, chịu khó sáng kiến và tìm tòi.

Thạch Lam

NGÀY NAY TRÀO PHÚNG

QUAN VIÊN XÔI THỊT

Trong làng xôi thịt xưa nay,
Chỉ phuơng Lý Toét là hay tranh
ranh.

Nào ngờ cũng có lầm anh
Theo dõi lấy học, vẫn minh ra
rằng!

Như hai chú cháu họ Hoàng
Cùng ham mảnh chiếu giữa làng
ó hò!

Chú rằng : chú có hám to,
Nhà vua ban sắc Hướng lò dai
thần.

Ngôi cao thủ chỉ trong dân
Chú không chịu để nhường phần
cho ai.

Cháu rằng : theo lệ tân thời,
Phải nhường cho bậc anh tài
chiếu trên,

Cháu là bác-sĩ dĩ-nhiên
Đảng leo ngắt ngưởng ngôi tiên
chí lăng.

Chú hách dịch, cháu giỏi giang;
Người ta khen ngợi họ Hoàng
phúc to!

Sau dù ai được ai thua
Chú kia, cháu ấy làm bô nhất làng
Hắn xong lắm việc phi thường,
Giết dân hủ lậu lén đường vẫn
minh.

TÚ-MÔ

CÁI PHAO CÂU

LÀNG Phù-lưu, tỉnh Bắc-ninh
thiếu mất chân thủ chỉ.

Trong làng tập nập sửa soạn
chiếc chiếu mới cho một ông có óc
thái cõi ngồi hưởng chiếc phao câu
nguyên chất.

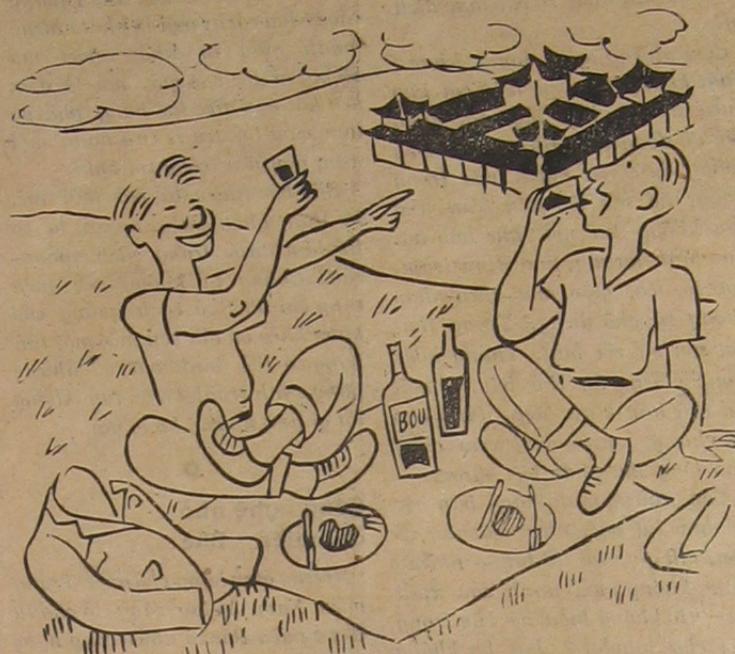
Nhưng ngán thay cho chiếc phao
câu, có hai người ra tranh, thành
thử vẫn còn nằm tro vờ trên đìa,
có lẽ đến thiêu cháy ra rồi mới
được ông thủ chỉ ném cho.

Hai người ra tranh nhau chiếc
phao câu gần thiêu áy là ông y sĩ
Hoàng-gia-Hội và ông bác sĩ Hoàng
thụy-Ba. Hai ông đã từng đi du
học bên Pháp, hấp thụ lấy nền giáo
hóa mới để về nước du diễm lý
Toét, xã Xê lèn con đường văn minh
rực rỡ... Con đường áy đã đưa hai
ông tới chiếc phao câu.

Phiên một nỗi có hai mõm y sĩ
mà chí có một cái phao câu. Ông Hội
thì viện lẽ rằng ông hám cao hơn
ông Ba vì ông làm tới chức Hồng
lò tự khanh, từ phẩm của triều
định. Ông Ba cãi lại rằng ông đã dỗ
cao hơn ông Hội, ông đã dỗ y khoa
bác sĩ, nghĩa là ông là nhà đại khoa
xuất thân, thì miếng phao câu phải
về ông mới phải. Mỗi người một lý,
khiến chiếc phao câu phải ngâm
rằng :

Vì dây mít sẽ làm hại được,
Thì mỗi anh hùng một miếng ngọt!

Nhưng mà không sẽ được thi biết
làm thế nào. Hay là thế này vậy :

NGÔI ĂN UỐNG GẦN CHÙA BÁCH MÔN

(Giọng lè nhẹ) — Họ cứ bảo chùa này là chùa Bách-môn. Tôi
thì tôi cho là chùa Nhị bách mén.

hai anh hùng gặp nhau, ai tốt số
thì ngồi ăn phao câu ở dinh, còn
ai xấu số thì sẽ được một giải
thưởng an ủi : bao nhiêu phao câu
khác trong làng một mình ông được
nhảm hết !

Tin sau cùng — Theo lời ông
Hoàng-thụy-Ba phản trần: thì ông
không có tranh miếng phao câu với
ông Hội, mà ông Hội cũng không hề
tranh miếng phao câu với ông Ba.
Duy miếng phao câu tự nhiên
rời đèn chiếc chiếu của ông Hoàng
thụy-Ba mà thôi...

Hoàng-Đạo

VỀ BÀI «CHIA RẼ»
HỘC sinh Nam ở Bắc có phải một
số đại biểu tại tòa báo phản
trần rằng :

Cái nhà « Nam-kỳ học xá » ở phố
Trường-thị là do tiền của các nhà hảo

tâm trong Nam giúp đỡ làm chỗ tạm
trú cho các học sinh nghèo trong Nam
rang ngoài này theo học. Có cái biển đồng
để mấy chữ «Maison des Etudiants Co-
chinchinois» là, vì trọng điều lệ
statuts) đã bắt buộc phải để như vậy
không thể đổi khác được. Mấy chữ
ấy cũng thật tình không ngù ý chia rẽ
gi, vì nó cũng như mấy chữ «Maison
des Hanoviens» hay «Maison des Long-
xuyennois» hay «Amicale bretonne»
chẳng hạn mà thôi. Và lại có để vaya
một tiền cho những học sinh trong
Nam bờ ngõ ra Bắc biết chỗ mà tìm
dến. Còn cái óc chia rẽ, thì học sinh
trong Nam ra Bắc tuyệt nhiên không
có. Trái lại học sinh biết rằng người
cũng nước cần phải đồng tâm, đồng
lực mưu cuộc sống tại chung. Học
sinh nào có óc chia rẽ chỉ là con
«chiến ghen» không đáng kể mà thôi.

Lời phụ thêm của Hoàng-Đạo —
Anh em học sinh trong Nam hình như
cho bài tráo phùng của H.D. có vẻ
cay nghiệt. Nhưng không phải là cay

GIÁ MỘI ĐÓI TỰ:

3\$50 TRỞ LẠI

Giày kiều mới mùa hè 1936 bằng vải thông hơi đi rất mát chân, đe
và bền hơn các thứ vải thường. Cố trước nhất ở Đồng-dương tái hiệu

VĂN-TOAN

954 PHỐ HÀNG ĐÀO - HANOI
Có nhiều kiểu khác nhau, rất đẹp và là vật
chứa dầu cỏ. Có catalogues gửi đi các tỉnh

nghiệt với anh em, mà cay nghiệt với
cái ý chia rẽ quái gở còn sót lại trong
ó vải người.

Anh em cho H.D. viết chữ «Paraguayan» là muốn ám chỉ rằng anh em
cũng vui phu như mây ống trường túc
cầu xí Paraguay (chính thức là
xít Uruguay), và cho H.D. viết «ô-tô
dáng lè đám vào biển đồng kia» là
muốn để ô-tô đám vào «đầu óc» anh
em. Vì vậy anh em cho bài «chia rẽ»
có vẻ cay nghiệt.

Sự thực không phải như vậy — H.D.
viết chữ «Paragayens» cũng như viết
«Japonais» hay «Anglais» hay «Hollan-
dais» mà thôi. Có điều dùng chữ
«Paraguyens» có vẻ lạ tai, có vẻ buồn
cười hơn. Còn mong chiếc ô-tô đám
vào chiếc biển đồng, là vì theo ý H.D.
chiếc biển đồng ấy nó biểu hiện cho
cái tình thần chia rẽ quái gở đó.

Hoàng-Đạo

ĐỘNG TÂN-DÂN

TẠI động Tân-Dân, các tên nhỏ
đình công một cách náo động,
khiến cho tên ông Vũ-Đinh-Long
lo lắng, gầy sút người di, phát án rát
tầm bồ mới lại người.

Mà có gì đâu? Chỉ vì tên nhỏ
nghỉ cả ngày chủ nhật. Trước kia,
chủ nhật họ được nghỉ nửa buổi linh
cả lương. Ngày giờ xin nghỉ cả ngày,
tên ông Vũ-Đinh-Long cũng bằng
lòng, lở ra thái độ nhẫn nại lắm.
Nhưng tên ông không cho ăn lương
ngày ấy nữa. Tên ông nghĩ một cách
«liên phong đạo cốt» rằng đã là tên
thì không cần ăn cũng sống được. Vâ
lại nghỉ tức là ăn rồi, dãy có dót
bung một tí tí, cũng không sao, dãy
tên ông ăn gấp đôi họ.

Đó không chịu được, tên nhỏ rã
nhau lâm reo. Tên ông nổi giận dã
đoan phì ở lỗ mũi ra hai luồng ánh
sáng xanh để trị tội, xong vì long
trắc ăn, tên ông không nỡ, chỉ bắt
hở ra khỏi động nhìn đối mà thôi.
Tên ông đã tỏ ra minh hiếu thê náo
tả thái độ của một tay kiêm tên, kiêm
hiệp.

Hoàng-Đạo

Hat san

Lu mờ.

Việt Báo số 24, dưới một bức
ảnh «lu mờ» của Dương có câu
chú thích sau này :

Dương, một cây vợt hàng nhất
Bắc-kỳ mắng hỏi lu mờ, hôm ch
nhất 20 Décembre, dã ha Samuel
má đoạt giải quán quân đánh đơn
Bắc-kỳ.

Nhưng «lu mờ» hơn hết là ông
phóng viên Việt-Báo, vi hôm 20
Décembre, Dương chỉ hạ Tam-yeo-
Fong trong trận chung kết.

Hàn dat sen

VỀ ĐẸP CỦA BẠN GÁI

(Văn-nhái)

M UỐN đẹp thì người đàn bà cần phải trẻ; mà muốn trẻ thì điều giản dị và quan trọng nhất là: chỉ có việc đứng già. Bí thuật ở cả đây.

Khốn nỗi ngày xuân nó cứ nhát định nó qua, nên muốn đứng già chỉ còn có cách này: là tưởng mình vẫn trẻ. Muốn tưởng mình trẻ thì nên sống trong sự tưởng tượng: mình bao giờ cũng cứ tưởng rằng mình còn là người về hời và ba chục năm xưa.

Có một cách giúp cho sự tưởng tượng đó được mạnh là chỉ đọc những báo xuất bản từ ngày trước, nói những truyện xảy ra từ trước. Thi dụ như bà lão Nam phong. Bà ta hiện giờ chỉ đọc báo Nam-phong, nên vẫn tưởng rằng mình là cô con gái hay hây, vì thế nên thỉnh thoảng mới thở ván than dài mà đòi vào Huế với ông Nguyễn-tiền-Lăng.

Nhưng đối với bạn gái, cách đó xem ra không được tiện. Vậy xin hiến mấy cách sau đây:

Cô nào, bà nào mặt có tàn hương, hoặc những điem hung hung đỏ, thì lấy son trắng mà bôi lên thi tự khắc mất ngay.

Muốn làm mất những lông thừa trên mép, trên lông mày, hoặc trên mặt mình, có nhiều cách: 1) Lấy rùa sát hoặc giấy giáp mà đánh; 2) Lấy kim hoặc díp làm lông lợn mà nhổ tung cái mít; 3) Còn một cách này tốt hơn là mua thuốc mọc tóc mà bôi lên da, tự khắc lông rụng hết. Thuốc mọc tóc ở các hiệu trang sức có đức tính làm rụng lông, tóc, cũng như các thuốc rụng lông chỉ làm cho lông mọc nhiều. Nghe nói ở thượng du có những suối nước độc làm rụng lông chân, thử lên dây mà tắm một hay vài lượt.

Má rắn thì lấy cặp mà cẳng cho thẳng. Vú nhèo thì đừng bao giờ cởi trần.

Còn như hai hàm răng thì thiết trường chẳng còn thuốc đánh răng nào tốt hơn là đá kỵ hay giấy giáp.

Ba Vành

Tóc mäch

B ÁO «Nghe thấy» ở Saigon, nghe và thấy những điều không đáng nghe hấy. Nhất là đối với báo «Ích-hữu», sự nghe thấy đó thực chẳng hay ho gì.

Vì rồi, báo «Nghe thấy» bô bô nói: — Trong I. H. số 39 có đăng bài «Vũ nữ» của Hoài Thanh nào đó. Nhưng bài này tác giả «đánh cá» viết theo «tập thơ tặng một người kỵ nữ» của ông Phan-vân-Dật đăng ở «Thần kinh tạp chí» năm nọ. Hoài Thanh chỉ sửa đổi vài đoạn cho hợp thời rồi cứ nghiêm nhiên cho là minh viết v.v...

Bài đăng từ năm xưa năm xưa, lại đăng trong cái «Thần kinh tạp chí» nào đó mà «Nghe-Thấy» cũng lục được ra r? Tôi nghĩ. Nhưng lục ra làm gì cho phiền lòng báo «Ích-hữu»?

Thor

C ó lối thơ năm chữ, có lối thơ bảy chữ, tám chữ; bảy giờ lại có lối thơ từ sáu chữ đến chín chữ, khéo léo vô cùng. Lối sau cùng này «Saigon tiêu thuyết» mới

sáng lập. Người chế tạo ra nó là ông Huynh Văn Thor rằng:

BÊN HỒ SEN

Bên hồ sen ta đứng trông(sáu chữ)
Những cánh hoa trời đưa về hồng.

Hồi tưởng lại ngày xưa thêm thõe
thõe, (tám chữ)

Sóng sâu như rung rinh gợn cù non
sóng (chín chữ)

Nhà khỉ dưới ánh dương tà, (sáu chữ)
Mềm mại tay em bê cánh hoa, (bảy chữ)

Kẽ mũi ngửi, mùi hương thoang
thoảng đưa, (tám chữ)

Chẳng hè phải khi gió tập với mưa
sa. (chín chữ)

Ngày thơ em hé nụ cười, (sáu chữ)
Bên hoa càng lộ vẻ xinh tươi. (bảy chữ)

Quanh mắt dồn long lanh lấn thuỷ, (tám chữ)

Ấu yếm em nhìn anh, anh luồng ngàn
ngơ. (chín chữ)

Thực là công phu.

Nhung giá tác giả công phu chút nữa,
cứ theo cái lối thơ bậc thang ấy mà tiến,
lìa chả mấy chốc, đuổi kịp lối thơ ông
Nguyễn-Vỹ. Thơ ông này đi từ hai cho
đến mười hai hay mười ba chun nữa kia.

Dày tôi cũng thử làm một bài thơ như
thế, gọi là hưởng ứng với một sáng kiến
về thơ ca nước Nam:

TẶNG THƠ

Một hôm tôi đến nhà cô (6 chữ)

Thấy ở trong gần niều cá kho (7 chữ)

Có nói rằng là con mèo nỗ lực (8 chữ)

Cho nên cô phải tìm cách đấu ngay
võ. (9 chữ)

Thấy cô là một người rất có ngàn và
nắp (10 chữ)

Bỗng chốc lòng tôi sinh ra những
ngắn cung với ngơ (11 chữ)

Cảm động vò cung, than ơi, tôi liền
cầm bút viết gấp (12 chữ)

Và tặng cho người tri kỷ của tôi dẫu
hay bảy câu thơ (13 chữ)

Lête

CẨU Ô

Cần một người học lực vào độ Tú-tài
hay có bằng cảng hay đê giây một
người học trò, lương tháng 150000
nuôi. Vừa giảng học, vừa có thể học thêm
được. Tùy ý muốn ở nhà quê hay ở tỉnh
cũng thế.

Muốn hỏi han điều gì xin viết thư vào
cho.

M-Trần-văn-Thông 31 Rue de Com-
merce Thanh-hóa

PHỤ-NỮ với CHỢ-PHIÊN

Chỉ có ÁO và GIẦY Quận
Chúa mới có nhiều
mẫu tươi rực rỡ và
những đường cong mềm mại

Chuyên đóng giầy, làm ví cầm
và may Y - Phục Phụ Nữ
50. Hàng Ngang 50. Hanoi

NHỮNG NU CƯỜI LUỘC MÀI

TRONG BỜI NGHỆ SĨ

SƠN CÔN ƯỚT

H OA-SĨ Bonnat ngày xưa thường để
cho người ta vào phòng vẽ của
mình xem những bức tranh gần vè xong.
Trong số đó có cả những tay nhà giấu,
lâm tiền hơn là tài thầm mị.

Một ông nhà giàu ngắm nghía các bức
tranh, trong cái khéo của nhà họa sĩ đai
tú, rồi bắt đầu phê bình tranh, bảo chỗ
này hơi sáu, chỗ kia nên sửa lại mấy nét.
Vì sao nói, nhà «phê bình» ta vừa lấy
ngón tay chì chò; ngón tay cứ chure
quét vào bức tranh sơn chưa khô, đến
nỗi họa sĩ phải nói :

— Ấy, khéo không ngài dung tay vào
đấy mắt, sơn chưa khô đâu!

Nhà giầu ta mừng cười cảm ơn, rồi yên
ủi họa sĩ :

— Họa sĩ đừng ngài, tôi đã đeo găng
rồi, không bẩn tay được.

HOA-SĨ VỚI NHÀ PHÊ-BÌNH

Whistler, một nhà họa sĩ đai tài người
Mỹ, rất ghét nhà phê bình Ruskin. Một
người vừa là bạn thân của Whistler vừa
là bạn thân của Ruskin lấy thế làm dáng
buồn và phản nản với nhà họa sĩ :

— Một người già cả đã gần miêng lỗ
rồi mà anh cứ ghét cay ghét đắng như
thế là nghĩa làm sao ?

Whistler thản nhiên trả lời :

— Tôi có ghét ông già Ruskin ấy đâu
Tôi chỉ ghét nhà phê bình Ruskin.

LỜI NÓI THÀNH THỰC

Hồi nhà họa sĩ Hébert làm giám đốc
biệt thự Médicis ở Rome, thường có một
người thiếu niên ở tòa lãnh sự Pháp
được phép sang tập vẽ.

Một hôm, người thiếu niên đương vè
trong vườn lớn ở biệt thự, bỗng thấy
Hébert tiến lại gần. Chàng ta vội đứng
dậy để đến trước mặt nhà họa sĩ trả
danh. Nhưng Hébert ra hiệu bảo chàng
ta cứ ngồi xuống và cứ việc vẽ.

Hébert đứng sau chàng thiếu niên xem
chàng ta vẽ một lúc khá lâu, khiến trong
long chàng ta đã hy vọng được họa sĩ
khen ngợi.

Sau đó chừng năm phút, Hébert nhẹ
đáp lên vai chàng trẻ tuổi, ôn tồn nói :

— Công việc này làm cho ông thích...

mà cũng không làm hại được ai... thì ông
cứ vẽ đi cũng được.

Rồi Hébert lững thingo đi chỗ khác.

MẮC BÂY

Vua Frédéric Guillaume ngày xưa ráo
ham vè, và vẽ rất tồi. Nhưng các đình
thần, đồng trống những bức họa ghê
têm của nhà vua, cũng cứ khen lấy khen
để, quá quyết rằng đến Rembrand với
Van Ostade so với vua chỉ đáng kề là
những bác thư vè bồi bẩn thôi.

Một bữa kia, ông thủ tướng Poelitz
được cái vinh dự nào thường thức một
bức tranh của vua mới vồ. Ông thủ tướng
vẫn biết bức tranh ấy tóm không kém
những bức tranh khác, nhưng cũng hết
lời ngợi khen. Guillaume bèn hỏi ông ta
xem nếu đem bức tranh ấy bán ra ngoài
thì đáng giá bao nhiêu tiền. Poelitz làm
bộ ngãm nghĩ một lát rồi đáp :

— Tâu hoàng thượng, theo ý kẻ hả
thần thì bức tranh này thực vô giá, nhưng
nếu cần phải lấy số tiền để định giá thi
thiết tướng phải trả đến một trăm ducats
vàng cũng còn là rẻ.

Vua Guillaume liền nói :

— Khanh chắc thế r? Nếu vậy khanh
đem bức họa này về mà treo, ta bán cho
khanh đấy, nhưng chỉ lấy 50 ducats thôi,
vì ta muốn lấy rẻ những người có con
mắt sành mỹ thuật.

Ông thủ tướng khó chịu, nhưng không
dám nhăn mặt, cảm ơn nhà vua, có lòng
quảng đại, rốc túi lấy ra 50 ducats để
trả, rồi đem bức họa kia vè, cái bức họa
mà giá cho không một nhà bán tranh đê
treo ngoài cửa hàng, người ta cũng
không thêm lấy.

O

PHÒNG TRIỀN LÂM BÊN TÂY

Nhà điêu khắc B... đứng chỉ cho một
người bán bức tượng «tuổi trẻ» mà B...
là tác giả, và nói một cách tự đắc :

— Thực không đời nào tôi lại làm
khéo hơn được nữa.

Người ban nói :

— Chết nỗi ! đứng tuyệt vọng voi.

Họa sĩ II... chỉ bức tranh minh khoe :

— Bức họa này là bức đẹp nhất của
tôi.

Một người đứng xem hỏi :

— Sao vậy ? Bức ấy hơn những bức
khác ở những cái gì ?

— Bức tranh ấy đã có người mua.

O

Một nhà họa sĩ đứng nói truyện với
họa sĩ khác :

— Dêm nọ Dupinceau... Dupinceau là
anh chàng cả đời không ai mua tranh
cho, ấy mà...

— Ủ, thế sao ?

— Hắn ta bị trộm này cửa vào nhà,
nhưng hắn ta biết. Dupinceau không bù
hoán gì hết. Lúc thẳng trộm thấy đóng
chữ bở chay, thì Dupinceau chỉ nói :
« Được, bắc đứng ngại, cứ lấy, nhưng
lâm en bao dùm cho tôi biết những
người mua tranh bắc ở đâu... »

(Voilà)

TẠI 30 BUỒNG THÀNH HANOI

N° 30 Rue de la Citadelle

Téléphone 326

Phòng khám bệnh

Bác sĩ: CAO - XUÂN - CẨM

tốt nghiệp tại

Đại học đường Paris

NGUYỄN - TRUNG KỲ

BỆNH VIỆN QUÂN ĐỘC

Hoa-liệu bệnh Sáng từ 9h đến

Nội thương { 12h Chiều từ 3h

chứng đến 6h

Căn kip mời về nhà

lúc nào cũng được

CỦA HỒI MÔN

TRUYỆN NGẮN của PHẠM-VĂN-BÍNH

Tặng những thiếu nữ
thích lấy chồng « quan »

BẾN tàu Tourane, một buổi
sáng mùa đông.

Trời lạnh. Gió bèi thổi
sao sạc trên ngọn thông
cao vút, rầm rì như than vân náo
nàng. Ngoài đường, một bọn tù
đàn bà, co ro trong mạnh áo mỏng,
nét mặt xám ngắt, quết lìa quết
lia, dưới con mắt lạnh lùng của
một tên lính đứng coi.

Dần dần, trời sáng hẳn. Mặt
trời lộ lên, chiếu xuống một ánh
nắng ấm áp, dễ chịu. Bên tàu mỗi
lúc một đóng hơn. Bọn phu « bắt
té » lảng sang đi lại, bán tan rộn
riп:

« Hôm nay tàu tây về, thế nào
chúng mình cũng được món hời ! »

Vừa lúc ấy, một hồi còi rúc vang.
Chiếc Claude Chappe hùng dũng,
oai nghiêm, tiến vào bến. Trên
boong tàu, người đứng san sát,
ai nấy đều lộ vẻ vui tươi.

Tàu cập bến, hành khách xuống
dàn.

Một thiếu niên, người tần thước,
mặc bộ nỉ xám, ung dung bước
xuống.

« Kia anh cứ đã về ! Đáy kia
mà ! Thầy me đứng cả ở đây. Có
cả cụ Thượng ra đón nőa đây ! »

Thiếu niên vội vã bước lại,
nghênh đầu chào hết mọi người :

« Con đã viết thư về trước nói
xin đứng đón, phiền phí vô ích.

« Đa ta cụ lớn đã có lòng thương
ra lán dâng, con không biết trả ơn
thế nào cho xứng ! »

Cụ Thượng, một ông quan,
người thấp nhỏ, gọn gàng trong
chiếc áo đoạn, mềm mại, trả lời :

« Cố hè chỉ mà cậu cứ phải
nghĩ ngợi. Có cả bà Thượng nhá
tối và em Tuyết cũng đi nőa, còn
dại cả ngoài xe. Thời, ta đi về
thẳng Huế thôi. Còn dò đặc đê tôi
bảo người ta gửi tàu hỏa về sau
cho... »

Năm phút sau, một chiếc ô ló
hòn kính lớn bảy chỗ ngồi, trên
có ông Thượng, bà Thượng, cô
Tuyết, cậu cứ và hai ông bà thân
sinh ra cậu cứ, bon bon trên con
đường nhựa, nhẹ nhàng lén dốc
đeo Hải-vân...

Đầu hai tuần lễ nay, ở Huế, ai ai
cũng bán tan đến một đám cưới
tại giữa một ông cử nhân tuổi và
một cô thiếu kim tiêu thư, con mợ

cụ Thượng đương triều.

Phần nhiều người tấm tắc khen:
« Anh chàng lốt số làm sao !

Vừa ở tây về đã được cụ Thượng
gọi gả con gái cho. Người đẹp, cửa
nhiều. Bố ư lại chúc trọng quyền
cao, mẩy chốc mà làm đến Quan
lớn. »

Sự thực có thể. Cậu cứ sau khi
làm đê quan Thượng thi liền có
nghị định bổ Tạm phái ở một bộ
kia.

cùng đi. Ông Thượng, bà Thượng
thương con đê lắm, nên sắm đủ
cả bàn ghế, chiếu chăn, cho đến đồ
ăn thirc đựng. Hòm cậu cứ từ biệt
kinh thành, ông Thượng lại đặt
một bữa tiệc lớn mời hết thảy bạn
đồng liêu đê tiễn con đê đi trị
nhậm.

Tháng ngày qua... Bỗng một
hôm bà Thượng nhận được thư
của con gái.

Thưa me,

Viết cho me bức thư này, lòng
con tan nát. Thầy me đã vô tình
vùi rập đời con, trong khi tưởng
gây cho con một nền hạnh-phúc
hoàn toàn. Người mà thầy me
chiều dâng, àu yém, coi như con
đê, người ấy đã phụ bạc con như
một đứa khốn nạn nhất ở thế
gian này. Người ấy đã có vợ cả
từ trước khi sang tây. Vậy mà

thầy me không chịu dò la kỹ
luồng, vội mang con gái cho r gười
ta, đến nay truyện đã vỡ lở, con
chỉ còn một cách : cắt tóc nương
nau cửa thiền, cho qua ngày
đoạn tháng.

Con không thể chịu nổi sự
phục này. Vậy xin mời me xuống
phủ chơi ngay, cho con tha me
nhiều truyện khác.

Tuyết

Đọc xong thư, bà Thượng ngã
ngửa người. Bà hép linh cho mời
ông Thượng về ngay để bà hỏi
truyện.

— Đấy ông xem ! Đã sáu giờ
chưa ? Ông chả xuống Tourane
mà đón nó nőa đi ! Con mình
xinh đẹp như tiên, mang gả ngay
cho thẳng Sở Khanh ! Rõ khô ! Rõ
nhục ! Tôi bát đèn ông dãi ! Ông
làm thế nào cho con gái tôi nó
khỏi liều mình thi làm...

Trước còn đó, sau tìm dàn lại,
nét mặt ông Thượng tỏ ra một vẻ
tíc giận, cầm hòn đến cực điểm.
Ông nghiến răng nói :

— Hay là tôi tư cách luột nó đi !
Nó làm quan ở trong tay mình
kia mà !...

— Cách nó á ? Thế còn con
Tuyết ông tình làm sao ? Ông cách
nó, nó đâm liều, nó hành hạ con
minh. Rồi miệng thế mỉa mai, tôi
còn mắt mũi não trông thấy chúng
bạn nőa... .

Sáng hôm sau, cung chiếc ô ló
hòn di đón cậu cứ ở Tourane,
đưa ông Thượng, bà Thượng
xuống Phủ chơi với con đê.

Cậu cứ án cần ra đón bố mẹ vợ
võ chơi nhá trong.

Ông Thượng, bà Thượng chưa
kịp mở miệng hỏi, ông phủ đã ung
dung chỉ vào một người đàn bà
đứng tuồi đang ngồi hút thuốc lá
ở sập giữa, giới thiệu :

— Thưa thầy me, đây là nhà
con mới ở quê ra, chưa kịp vào
Huế chào thầy me. Kia minh, đứng
đây chào thầy me đi. Thầy me đê
ra em Tuyết đây mà !

Ông Thượng không thể nin
được nőa :

— Anh phu ! Thế ra anh chó mà
thật. Anh đâm đánh lừa cả tôi.

« Anh có vợ rồi mà anh đâm nhán
lời lấy con tôi. Anh không coi tôi
ra gì hồn. Anh phải biết cái chức
tri phủ của anh ở trong tay tôi,
tôi muốn đẹp nó đi lúc nào được
lúc ấy. »

Vẫn ung dung, ông phu cười

NGƯỜI BẾP

Cần sửa ngay : da trắng, mìn, trói, tóc dài,

ruộm tóc đen, hung và bạch kim, tóc rung, tóc mọc, rung lồng, gầu,
tổn lồng mày, mì và mặt, nốt ruồi, hót cơm, giám má, tàn nhang,
trứng cá, seo, vết, săn, gầy, béo, mồi són, răng trắng, thuốc móng tay,
chân, phím, kem, brillantine, chì jó, nước hoa v.v .. toàn hàng đặc biệt.

Xa gửi linh hóa giao ngay rất tiện. Hỏi giùm kèm tem trả lời

Thuốc trẻ lại 3\$00 một hộp

Biểu hiệu CON HÈN (Oyster)

Leçons gratuites de massage, maquillage, etc...

Manières de beauté anglaises

Bán và chữa hói tại AMI 26 phố hàng Than Hanoi

HAIPHONG gửi bán tại 100 phố Bonnal

XÃ GIAO

PHÉP XỨ THẾ (I)
XXII

NHÀ CỬA

(Tiếp theo)

Phòng ngủ

MỘI người một giường ! Nếu phòng lưu, mỗi giường ở một phòng riêng, hay một góc phòng có trang hoàng, có trần thiết. Nếu không kê song song như trong các nhà lưu chủ của học sinh, như trong các nhà thương, nhưng hoa giờ cũng mỗi người một giường !

Nói rằng không đủ chỗ kê giường cho mỗi người, thi vô lý, vì trong khi ấy vẫn có chỗ để... tiếp khách ! Một việc phụ, không cần mấy. Hy sinh phòng khách để lấy chỗ ngủ

đã, không nên hy sinh phòng ngủ để lấy chỗ tiếp khách.

Vẫn lại trong phòng ngủ, ta cũng có thể tiếp khách được, nếu ta thiếu phòng khách. Khi đó, ta phải thu xếp chỗ ngủ của ta cho gọn ghẽ, sạch sẽ, đứng để vương vãi những thứ có thể gọi trong óc người khách những hình ảnh bất nhã. Cái tủ gương kê ở cạnh giường là một lối bài trí của những phòng tro, những nhà sầm ! Một người lịch sự có nhã ý, nên bày tủ gương ở chỗ tắm gội, hay ở chỗ mặc quần

áo. Nhưng không nên bày ra phòng khách.

II. **Tắm gội**. — Tắm gội là một công việc rất cần. Phải có chỗ cách biệt để tắm, rửa mặt, chải chuốt, hay quần áo, v. v... Cách bày biện trong những chỗ đó là chủ do ở hai điều: sạch sẽ và hợp vệ sinh. Tưởng không cần phải nói rõ ở đây khi có thể tìm thấy ở bất cứ quyển sách vệ sinh nào. Nhưng có một điều tối kỵ, là những đồ dùng trong nhà tắm, dù đẹp, dù quý đến đâu, cũng chỉ là đồ dùng, không nên chưng bày như những đồ cổ, đồ mỹ thuật.

III. **Ăn**. — Về vấn đề phòng ăn, trong quyển « Le Nouveau Savoir-Vivre », nhà văn sĩ Paul Reboux có những lời bàn rất chí lý, rất chu đáo, xin trích dịch theo đây :

« Điều nên tránh, là cái phòng ăn cỗ lè, có tủ buffet lồng cửa kính để cho người ta trông thấy bộ đồ bằng bạc ở trong.

«...Bát, đĩa, vaso phản sứ là phải nằm ngửa, chứ không phải dựng đứng, nên dựng cheo lén tường. Tất cả đồ đạc dùng vào việc ăn, nên cất vào những tủ xếp chia đồ.

« Lâm cho phòng ăn tinh vi, sạch sẽ, vui vẻ, thân mật, êm ái không phải vì có thẩm giải, mà chẳng, nhưng vì ghế có đậm êm, bàn có khăn phủ êm.

« Nên tránh sự đóng bàn ăn bằng đá hoa, làm cho tay mình và đĩa ăn đều giá lạnh, mặc dầu đã có những khăn bẩn nhỏ. Bàn đá hoa là một thứ đồ sang. Đá sang thì phải sang cho đến cùng. Bàn đá chỉ có thể dùng được khi nào mình có một bộ máy sưởi trực tiếp với bàn, làm cho bàn ấm lên tối một nhiệt độ để chịu. Đó là sự confort cực điểm. Người La-mã xưa đã hiểu thế mà nay ta quên đi.

« Nếu ta hơi sành, hơi cầu kỳ, và có rất nhiều cửa, thì ta lát gạch phòng ăn của ta, và cho chạy một giòng nước nóng để sưởi cho gạch đỡ lạnh.

(Còn nữa)

I) Xem N. N. từ số 16

TÌNH YÊU

Một người đàn-bà mà không được chông yêu, nhân-tình trọng phải nên tự xét xem khuyết diêm vì đâu ?

Có phải là người đàn bà ấy chưa biết khiêu vũ chăng ?

J. DOD khiêu-vũ-sư 12 phố Nguyễn-Trãi (cạnh bến hàng Da)
HANOI

Một đời hoạt động

NHÀ văn sĩ trú danh Maximine Gorki, người nước Nga, vừa bị thế mới rồi, thật là một người tra hoạt động. Được ười tiếng về những tác phẩm có giá trị của ông, ông vẫn không quên những cái nghề làm thường ông làm ngày trước. Đây là một tờ giấy ông đã trao cho một nhà xuất bản :

Năm 1878, tôi học ở nhà một người thợ giày.

Năm 1879, tôi học việc một nhà hội họa.

Năm 1880, tôi làm phụ bếp ở một chiếc tàu chạy bể.

Năm 1884, tôi bán hàng cho nhà buôn ăn hóa hông.

Năm 1885, tôi làm thợ làm bánh

Năm 1886, tôi làm kép hát phụ ở một gánh hát rong.

Năm 1887, tôi bán táo ở ngoài phô.

Năm 1888, tôi muốn tự-tự.

Năm 1890, tôi làm người biên chép giấy má cho một trạng sư.

Năm 1891, tôi đi bộ vòng quanh nước Nga.

Năm 1892, tôi cho xuất bản quyển truyện đầu tiên.

Rồi từ đấy, ông cứ viết mãi, cho đến khi thành một nhà văn rất có tài của thế giới.

(Theo Almanach national)

Trần-văn-Hồi

Khi nào mới đem thể-thao ra bắt buộc dân chúng phải luyện tập

EN Đức, hội thể-dục và các hội khác của bọn thanh niên trong nước đều bắt buộc phải tập luyện thể-thao. Sự đó đã thấy có rất nhiều kết quả mỹ mãn.

Ở Berlin từ năm 1924, trong các trường học có đặt ra một thứ « fiche » để ghi chiêu cao lớn và sức nặng của học trò từ sáu đến bảy tuổi khi mới xin vào học. Đến khi chúng nó được mười ba, hay mười bốn tuổi lại đem ra cân do như thế nữa.

Thứ ấy, lấy số cao trung bình của trẻ con sáu tuổi là 108cm7. Nhưng ngày nay số học trò nhận vào phải cao 114cm9.

Đến mười bốn tuổi đem ra để lại thấy chúng nó lớn một cách lật tung. Chúng nó cao 146cm1 đến 152cm7 ; cân được 38kg9 đến 42kg7.

Từ năm 1924 đến 1935, các chứng bệnh con trẻ trong trường thay giảm xuống 30%.

Thật là một bài học hay, chúng ta cần nên bắt chước để luyện tập cho con trẻ. Thể dục có thể thay đổi hẳn được một giống người dương yếu hóa mạnh.

(Miroir du Monde)

CON DƯỜNG HẠNH PHÚC

Có ích và có biệt tài

(Utilité et excellence)

(Tiếp theo)

VI trăm năm trước, một chàng thanh niên Pháp giòng quý tộc, họ làm danh với người thợ rèn trong làng : công việc chế tạo ống dẫn dẫn tuyệt vời. Về sau, trốn tránh loạn cách mệnh năm 1789, chàng lưu lạc ở Đức, hai bàn tay trắng chàng bèn mở một xưởng nhỏ làm danh, rồi thành một xưởng lớn ; vài năm sau, chàng trở về nước với một sản nghiệp to lớn. Còn có gì có ích hơn là danh nữa... ?

Mỗi trường huấn luyện trẻ phải trông nom giáo dục tinh thần và dạy lập thực hành cùng một lúc. Giáo dục tinh thần phải kèm theo cái học thực tế : sự nghèo khổ, tinh xảo sa và lời ác sẽ dần mất.

Không bao giờ nên làm một « nghề xấu sa », nghĩa là một nghề nào lợi dụng tinh xảo của người đồng thời mà kiếm tiền ; nếu ta có khiếu riêng để thành nghề sỹ, nên phát triển những khiếu đó, nhưng đừng dùng nghệ thuật của ta vào những việc bẩn thỉu.

Ta phải có sức thành người có ích, rồi hãy nghĩ đến tiền kiếm được. Một việc có ích không bao giờ phí : mỗi người sẽ được dồn công theo công nghiệp của mình. Những nhà bác học, những nhà tim tai, sáng chế, những nghệ sĩ, thi sĩ cẩn cui làm việc cho người đời được hưởng công việc tốt đẹp của họ, cho thế giới đỡ khổ và giàu thêm, mà xuất đời sống một cách làm thường hay khổ sở : sự bắt công đó là do ở tâm lòng cao thượng của họ không ham đến tiền của, không thiết sự sung sướng vật chất.

Chín mươi chín phần trăm, người nào biết giúp ích cho đời, cho đời hưởng sự ích lợi của công việc mình, chắc chắn sẽ được trả công.

Khi đã tìm thấy một cách trớ nên có ích, ta phải kiên tâm bền chí mà làm việc ; nếu ta không được đến công ngay, ta cứ vỗng lồng, dần dần ta sẽ tới được cảnh giàu có. Bao giờ những việc có ích cũng là nguồn lợi của ta.

Muốn sự có ích đạt tuyệt vời, phải có biệt tài ; biệt tài sinh ra ở lòng chuyên tâm mỗi ngày một hoàn bì hồn. Không ai dễ ra đã có kí tài, nhưng mỗi người sinh ra ở đời đã có sẵn những bản năng có thể phát triển bằng sự lao vất cho đến thành biệt tài.

Ta nên tự hỏi : làm việc gì để có thể có ích cho đời... Làm thế nào cho đến được mục đích ấy... Làm cách gì để mỗi ngày lần lên ?... Ta thông thả mà giải quyết những câu hỏi đó, óc vẫn bình tĩnh, rồi dần dần sự có ích sẽ càng tăng và tiền kiếm được càng nhiều.

(heo V. Pauchet)

NGƯỜI ĐÀN BÀ NÀO CŨNG TẬP THỂ THAO ĐƯỢC

Một phép tập luyện rất
ích lợi và giảm tiện

Ngày Nay xin hiến các bạn phụ nữ ít thi thời giờ những phép
luyện tập giản dị dưới đây, rút ör ngay trong công việc
thường ngày của phụ nữ.

Dọn dẹp, quét tước, giặt dịa... bằng ấy công việc của người đàn
bà đều có thể lợi dụng làm thành phép vận động có ích được,
miễn là khi làm lụng những công việc đó, ta đề ý một chút,
ta nghĩ đến cách sửa chữa cho thích hợp với phép vận động
và đến cái ích lợi của sự vận động ấy.

Các bạn sẽ thấy rằng, không mất thi giờ, cũng không phải khe
khắt theo một bài tập riêng trong một buổi, mà vẫn hưởng
được sự khỏe mạnh và dẻo dang của thân thể chẳng kém gì
tập thể thao theo các bài.

Đây, ta hãy chú ý đến mấy việc thường nhất.

1. Khuân dọn bàn ghế

T RONG một ngày thế nào mà chẳng
có dịp mang cái ghế hoặc nhích
cái bàn con?

Vậy khi mang ghế, ta chớ nên xách

nó bên tay, ti nó vào một cạnh sườn, vì
bao giờ, ta cũng có thói quen ti những đồ
nặng mà ta mang vào cạnh sườn bên phải;
như thế nhiều lần có thể làm lệch người đi.

Ta cứ cầm hai mép ghế mà nâng hẳn

Hình 1 và I — Khuân ghế như cách này (hình bên trái) vira khó nhọc
và dễ nhọc người. Cùng một công, việc ấy làm theo hình bên phải, khiến
cho gân thịt nở mà nét cong trên người vẫn đều hòa.

lên, thân hơi ngả về đằng sau, trong lúc
ấy thở rất dài và đều hòa. Cứ chì này
thay được phép tập nâng ta hay kéo
giáy. Bất cứ lúc nào phải khuân dọn, ta
cũng nên nghĩ cách lợi dụng vào sự thao
luyện.

II. Là quần áo

Trong gia đình ta, nhiều người cũng
đã biết giặt lũy và là (ủi) lũy ở nhà để
đô tốn, vậy là quần áo cũng có thể gọi là
một môn thể thao. Nhưng phải biết lợi
dụng công việc này cho khôn khéo.

Nếu mình cùi hay ngã lệch người đi
như hình vẽ số 2, thì lưng mình chóng
bi mỏi, mà mỗi một cách vô ích; lại thô
không được đẽ dàng.

Vậy nên kê cái bàn gỗ cho tham thiếp
và cũn với ngang hàng để có thể đứng
thẳng người mà tay đưa bàn là trên ván
được tiền. Trong lúc đó thi thở cho đều
và chủ ý đến cách đứng của hai chân.

Phản nhiều không mấy người chịu để
đến cách đứng. Khi phải đứng lâu để

Hình 2 và II. — Hình bên trái:
bàn kê cao quá, người đứng là mãi
nhieu sicc mà người veo di đẽ thành
khó coi. Hình bên phải: kê bàn vira
vận, người làm việc không mệt nhọc
mà thân hình thẳng thắn.

làm một việc gì thì không chịu đứng đều,
nghĩa là cả sức nặng thu lại đè ấn lên
một chân.

Không những ta nên đứng thẳng, ta
lại còn đứng cho nhẹ nhàng, mềm mại
trong lúc làm việc, để cho dáng điệu của
ta quen đi, dần đổi lên.

III. Xếp bát, chén

Khi xếp bát, chén vào trán hay vào
ngán tủ thấy, ta không nên gó lung cúi
như hình vẽ số 3.

Lúc xếp dọn, ta nên ngồi hẵn xuống,

Nếu các bạn gái chưa thành thực tin
cái kết quả tốt của sự làm lụng công vi
trong nhà theo lối này, thì các bạn
trong quanh minh xem, những bà
trợ đầm đang và hay làm, có phải pha
nhiều khỏe mạnh, dỗ da thâm thịt, m
người trông cũng săn săn để yêu không
Thấy một bà xanh yếu, hay ôm dan
không ra thao luyện, mới ông thầy thuốc
Pháp trước khi dặn bảo cách chạy chun
chỉ khuyên bà ta có một câu: « Bà n
săn sóc tối công việc nhà ».

Hình 3 và III. — Hình bên trái dùng người rất đáng tránh, làm cho
khó thở, mà các thứ thịt vẫn di một cách vô ích. Hình bên phải: dùng
người thẳng bằng, chân tay dẻo dang và dàn dỗi.

đều gấp lại, giữ cho người thẳng, chân
hơi kiêng, gót gân chạm tới móng. Đó là
cách tốt nhất để cho bắp thịt chân và bắp
thịt bụng nở đều mà không xê qua. Cứ
thế, xếp xong một chồng bát, đĩa là ta
đã làm được một bài thi thể thao hữu ích
mà nhẹ nhàng.

Các bạn cứ đề ý xem: thí công việc
vật vanh kia, nếu các bạn chịu làm, sẽ
trở nên có ích và vui thú cũng chẳng kém
giá cách tập tành thao lụng có phương
pháp.

C. D.

dịch theo báo *Journal de la Femme*

CÁC bà là người trang điểm đậm
dang khi tỉnh thức, cũng nên
giữ gìn dáng điệu trong lúc thán
hinh nằm nghỉ ngơi. Ta nên xinh
đẹp dáng yêu cả trong lúc ta ngủ.
Người đàn bà phải biết cách ngủ cho
khéo, biết khéo di đứng dẻo dang và
cũng phải biết khéo cho khéo nữa.

Lưu di ngủ, đầu tóc phải xuề xoải,
đứng ván chặt hoặc buộc khăn,
gai cắp; như thế giữ cho tóc khỏi
đổi thực, nhưng như thế cũng làm
cho ta đẽ nhức đầu. Đứng bối những
thứ kem nuối da có những mùi khiến
trongtag một người khỏe mạnh
đã bế ta đẽ vượt qua một gióng suối
trong lúc đêm khuya.

Trong cái thời giờ mà ta còn thức,
ta chỉ nên nghĩ đến những điều vui.
Lúc ban ngày hôm đó làm gì chẳng
có một truyện làm cho mình bằng
lòng? Một câu ngợi khen, một cuộc
vào đôi mắt đã làm minh thức.

hội họp vui, một cùm hoa đẹp tron
nhà hay một vài điều chi đã chiếu
ta, tuy nó nhỏ nhặt. Ta nên luôn
đến diệu đó, miệng mỉm cười. Người
đàn bà nào trước khi ngủ hay toan
tính đến việc hôm sau là người ng
không yên, và hay có những cùi ch
mè sảng.

Nên ngủ trong bóng tối hǎn; ánh
đèn sáng có ảnh hưởng không tốt
cho sự nghỉ ngơi của tâm thần.

Chỗ nằm ngủ nên giải toàn đ
trắng, khăn giường, áo chăn bông
với vòi nhuộm màu hồng, lam hay
xanh chờ nên dùng, vira không
sạch lại vira làm giảm mát v
của ta.

Người đàn bà ngủ là một cảm
trọng khă ái. Cho cùi đến những c
ngó ngắn, khi đói mắt đã nhán
thần trí đã chìm vào cõi ngủ
cũng thành ra một người bi nhán
kiến cho người đứng trong phái h
hồi.

Nếu có đôi mắt chăm chú nút « k
minh ra khỏi cái giấc ngủ êm đ
thì mình đứng nên mở mắt ra rõ, s
sẽ « ầm-ì » mấy tiếng dia dia mà
chan di. Rồi bỗng nhìn thẳng ra
vào đôi mắt đã làm minh thức

Cách nồng nực khôn khéo đó, sẽ cho
ta bất chợt trong dối mắt kia những
những ánh mắt của bạn khoan mà biết
bao nhiêu người đàn ông, hoặc vị
kinh doanh, hoặc vì giữ gìn, chỉ dám
đem đồng tang người đàn bà khi
đang ngủ.

Cô Duyên
(dịch theo báo Lu)

MỘT BẢN CHƯƠNG TRÌNH TRĂM NĂM CỦA NHỮNG NHA BÁC HỌC

GIAO sư Thynndall Franck ở Pensylvanie vừa mới công bố lên một bản chương trình thực hành trong trăm năm khiến các nhà khoa học phải chú ý ấy.
Bản chương trình ấy có mười điều cốt yếu dưới đây:
1.) Lành cho nhân loại sống trung bình được trăm tuổi.
2.) Chữa cho chồng các ung độc và những chứng bệnh hoa liêu, nhức xương.
3.) Lành cho người ta giảm được những sự đau đớn.
4.) Thực hành cuộc du lịch vòng quanh thế giới chỉ trong 24 giờ đồng hồ.
5.) Truyền và tuyển-diện được hoàn hảo.
6.) Chế ra những cái máy truyền thanh và thu thanh của vỏ tuyển điện và cái máy truyền ảnh điện không được lớn quá một chiếc đồng hồ.
7.) Cuộc du lịch lên cung trăng bằng máy bay từ quả đất này đến quả đất khác.
8.) Chế các món ăn có những chất bổ học.
9.) Giúp cho nhan sắc phụ nữ đẹp mãi ngày già.
10.) Chiếu một cái phim nồi và có các màu trộn nhu thât.
11.) Sáng chế ra các thứ thuốc hút vào họng có khoái lạc hồn nhiên không hại đến tinh thần.

(Az Est Budapest)
Dịch theo báo Lu

MỘT BẢN DIỀU TRA . .

Trước khi lây vợ
lấy chồng ở Đức

Xem đây ta sẽ biết người Đức cẩn trọng trong việc hôn nhân là thế nào.

Đây là một bản kê những câu hỏi về sức khỏe, về lai lịch và về nhân phẩm một người trước khi lấy vợ hay lấy chồng ở Đức.

Một bức ảnh trông thẳng.

Một bức ảnh trông nghiêng.

Ngày — Tên, họ, chổ — Số giấy tờ.

1.) Giấy chứng nhận của thầy thuốc.

Tên người thầy thuốc.

Tên, tuổi và nơi sinh của người sắp lấy vợ.

Lời khai của người sắp lấy vợ.

Lời khai của người cha.

Lời khai của người mẹ.

Thầy thuốc có nhân đan đã quen biết qua

người sắp lấy vợ, và tại sao lại biết?

2.) Lai lịch người sắp lấy vợ lấy chồng.

Nơi sinh.

Lên mấy biết đì?

Lên mấy biết nói?

Đêm ngủ có hay dài đăm không?

Có hay bị chuột rút?

Ngày còn bé mắc những bệnh gì?

Sau này mắc những bệnh gì?

Lực lượng và sức nỗ lực của thân thể.

Bộ lực của tinh thần (cố châm chỉ đi học không? Chuyên về nghề nghiệp gì? Bị can phạm lần nào chưa?)

Đi học có bị hai năm ở một lớp không? Tình hình.

Biết tài có những gì?

Lúc thi có những điều gì thay đổi?

Xem xét về sự « sặc dục » của người sắp lấy vợ thấy những điều gì? (đàn bà thi hỏi về sự hành kinh, lúc thai nghén, lúc sinh đẻ, hoặc có truy thai lần nào không?)

Thích uống rượu, thích hút thuốc không?

Địa vị trong xã hội.

Có dấu tích gì để phân biệt người Đức hay người khác giống không?

Màu da thế nào?

Màu da có gì khác lạ không?

Xương sống thế nào?

Bộ xương ngực?

Số và mặt.

Cuống họng.

Bộ phận tiêu hóa.

Có hay buồn nôn không?

Bộ phận sinh dục.

Thụ thai khó hay dễ?

Sinh nở khó hay dễ?

Nước tiểu.

Trong nước tiểu có chất trắng hay có

nước đường?

Tử máu theo phương pháp bác-sĩ Wassermann.

3.) Lời quyết nghị của thầy thuốc.

Việc hôn nhân được hay không được?

Việc hôn nhân ấy phải hoàn lại hay không?

Điều quan hệ:

Dù sự có thể thi thai chưa biết được chắc chắn, đôi bên cũng có thể lấy nhau được.

TÂM LÝ

MỘT hôm, người ta thấy ở trong đầu các tờ báo ra hàng ngày ở New York (Mỹ) có một hàng chữ in to :

« Độc giả mang lại cho tôi một đồng.

Ký tên : X...phố Y...số 36».

Hôm sau, cũng trên tờ báo ấy, cũng có một ký tự lại thấy :

« Độc giả còn có thể mang đến từ hôm nay cho đến ngày mai là hết hạn».

Đến ngày hôm sau nữa, người ta lại thấy :

« Nếu hôm nay không mang lại, ngày mai thì muộn quá rồi».

Một phóng viên của nhà báo nó tờ mờ tim đến số nhà ấy thì chỉ gặp một cô thư ký. Cô ấy nhận rằng chính tay cô thu các tiền của độc giả mang lại cho M. X..., nhưng tuyệt nhiên cô không nói rõ lý do.

Rất lấy làm lạ, nhà báo nó hết sức điều tra sau mới biết rằng M. X... là một tay tai mặt ở New York. Sở dĩ M. X. làm như thế là vì có đánh cuộc với một người bạn rằng :

« Tôi có thể bảo các độc giả của các báo mỗi người mang lại cho tôi một đồng mà không biết mục đích để làm gì».

Lẽ tất nhiên là M. X... được cuộc, và tính ra ông ta nhận được 1.200 đồng.

Hôm sau, ông X... lại hoàn lại số tiền ấy cho các độc giả...hảo tâm.

(Alm. Vermot)

lẽ được một ngày di chơi!

Có hàng nghìn người xin vào hôi của ông linh mục Clark.

Bữa họp ấy người ta sẽ thảo một cái chương trình rất tỉ mỉ để đòi sự tự do của những người có chồng.

Những người đàn ông có quyền muốn ai cao lâu, ai khách sạn lúc nào cũng được, ai linh mục muốn rằng người đàn bà có chồng cũng được đi như thế một lần!

(Paris Soir)

HOTEL DE LA PAIX — HANOI

Entièrement Remis Neuf
Salle de Café Moderne — Billards
Fraîche et agréable
Au centre de la Ville et des affaires

Sa cuisine est réputée la meilleure de Hanoi
Le Restaurant de La Paix est le rendez-vous de la bourgeoisie annamite, à qui le meilleur accueil est toujours réservé.

Repas soignés à
Chambres R-P Bert à partir de 1p.20
Pension table au mois à partir de 1p.50
Chambre et Pension — id — 35p.00
60p.00

Salle Grill-Room — Salons Particuliers
Diners Fins sur Commande
Téléphone n° 48

CHARLES GUILLOT — Propriétaire - Gérant

Sử dụng đậu nành — một thứ đồ ăn rất được những thày thuốc và những người враев-сінх đời nay ưu chuộng — không phải là mới. Từ năm nghìn năm về trước, những người phương Đông đã giống thử rau đó để làm thực-phẩm. Ở đảo Java, ở Tàu, ở Nhật người ta coi đậu nành như là một thực-phẩm chính ở trong nước. Phản động những dân các xứ ấy đã thay sữa và thịt bằng đậu nành mà không biết, vì đậu nành là một thứ đồ ăn rất hoàn toàn.

Đậu nành có một giá-trị về thực-phẩm rất cao là vì có nhiều chất bồi. Bộ đậu nành có hai mươi phần trăm chất mờ, bốn mươi hai phần trăm chất lòng trắng trứng, cùng là những chất có thể tan ở trong nước, chất lân (phosphore), và những sinh-tố (vitamines).

Bem so sánh với thịt, đậu nành có nhiều chất kim và chất lân-toan (acide phosphorique) hơn bốn lần. Một cái thí-dụ: 125 grammes đậu nành bằng 250 grammes thịt bò, 4 lit sữa hay là bằng 9 quả trứng!

Người ta vừa tìm thấy cách chế được một thứ bột đậu nành đặt tên là « Soja-Soyolk ». Cách chế đó không thuộc về hóa-học; thứ bột đó hình-vị dễ chịu hơn, không bao giờ thôi và trữ được rất lâu.

Thứ bột đó giữ đủ những tinh-chất của đậu nành và những sinh-tố của nó.

Những trẻ con rất ưa thứ bột đó. Sở nuôi trẻ ở Anh, Hà-lan và Mỹ dùng rất nhiều bột đó. Thành phố Amsterdam nuôi chín nghìn đứa trẻ bằng thứ bột đó trong những bữa cơm hằng ngày.

Gần đây, trong những viện nuôi trẻ, những nhà thương cùng là những bệnh-viện ở thành phố Paris người ta đã dùng thứ bột đó.

Kỹ-nghệ dùng thử bột Soja-Soyolk để làm bánh biscuit, làm bánh cho-colt ăn sáng. Người ta đã chế ra nhiều thứ bột bằng đậu nành như là « Soja-Cao ». Bữa sáng dùng thức đó rất tốt vì nó thật hoàn toàn, có lู sữa, thịt và trứng.

Bột đậu nành là một thứ đồ ăn rất có nhiều chất đậm. Giá đắt giá

Đi 40 cây số một ngày

BÁC sĩ Joseph Lelyveld, giám đốc nghiên cứu của hội « Association nationale Américaine des Chiropoditer » vừa mới tìm ra được những cái kết quả khoa học rất kỳ lạ.

Ông bảo cho chúng ta biết rằng những người đàn bà chỉ đi dạo đẹp trong nhà đều là những người đi nhiều nhất. Họ đi được năm nghìn cây số trong một năm, đây là chỉ tính số đi lại trong nhà mà thôi.

Những người đi trung bình mỗi ngày ít lâm cũng là 44 cây số.

Một cô nữ học sinh chỉ đi nội trong sân trường và trong trường mỗi ngày cũng đến 48 cây số, còn một sinh viên nghịch ngợm lầm thi đi được 25 cây. Những người đàn bà buôn bán chạy trong thành phố đi trung bình đến 22 cây số.

Một người nông phu phải cầy ruộng mỗi ngày đi đến 42 cây.

Còn một ông đốc tờ hay đi khám bệnh thì cũng chỉ đi được 33 cây số thôi.

Anh phát thư mỗi ngày đi đến 37 cây số.

(Paris Soir)

Trí khôn ngoan của ông Thomas Edison

NHÀ thông thái Thomas Edison sáng chế ra nhiều máy móc lớn lao, nhưng ông chẳng hề khinh rẻ những cái thường. Ông chế ra những cái máy con côn tiện lợi lắm.

Một hôm, ông ban của ông đến chơi. Chào hỏi nhau xong, người bạn nói rằng: « Gớm ! cái cửa nhà bác sao mà quý hóa thế ! Phải sức cẩn thắt mới dày được. »

Ông Thomas Edison tươi cười đáp rằng :

— « Bác lại đây tôi chỉ cho. »

Ông liền dẫn người bạn đến cái cửa, chỉ cho biết ở trên cánh cửa có một cái máy con và có sợi dây thép dài ăn thông

lại ré, để được lâu nên có nhiều người thích thú đó hơn thịt.

Đậu nành là một thứ đồ ăn uống để thay thịt khi ta muốn phòng bệnh hay chữa bệnh (Aliment végétarien). Về cái tính chất đó, đậu nành là một của giới phủ cho chúng ta. Thực vậy, người ta chưa thấy một cây nào có lòng trắng trứng giống hệt như chất đó lấy ở các súc-vật ra, mà giá lại rẻ và cũng.

(Còn kỵ sau)

Bác-sĩ W. Noordor -
(La santé familiale)

lương Hiệu lệnh của trưởng là « mỗi tuổi mỗi công việc ».

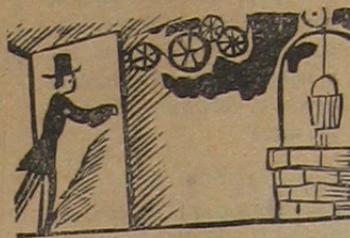
Điều cốt yếu của bản chương trình nhà trường là « ai cũng thọ trăm tuổi ». Vì vậy có một bà 98 tuổi khi xin biến tên vào sổ cùng một hôm với con trai bà là Johnny, 75 tuổi, đã nói rằng từ nay mới bắt đầu biết việc đời !

(Journal of education, Oklahoma)

Để móng tay dài

BEN Tân, ở tỉnh Soochow có hàng trăm người vừa đàn ông, đàn bà chỉ sống thanh nhàn không làm việc gì cả.

Cái nghề sống của họ là chỉ nuôi móng tay cho thắt dài. Khi móng tay đã dài được chín phân tay, người ta lại cắt đứt đem bán cho các hiệu thuốc.

ra vườn rau và nói rằng :

« Mỗi khi có khách đến chơi, người ấy đã kéo hộ tối 100 hay 150 litres nước tùy theo người ấy đầy cửa mạnh hay khẽ.

Đây cũng là sự lạ cỗn con bắc-nhĩ.

Người bạn ra dáng thích chí vui chịu là phải.

Nguyễn-thị-Khuê
phỏng dịch ở A. J. S.

Trường học của những người trăm tuổi

OOKLAHOMA CITY có một cái trường học đề riêng cho những người già, ở đây người ta chỉ nhận những học trò đàn ông và đàn bà từ 70 tuổi trở lên.

Số học trò đến xin học được 900 người.

Câu học trò lớn nhất đã 101 tuổi và có nữ học sinh trường trắng được 102 tuổi.

Bốn chục người học trò quá 90 tuổi và 300 học trò hơn 80 tuổi.

Trường này lập ra để cho những người có tuổi vừa học vừa giải trí.

Những « học sinh » ấy học, nó nghịch với nhau và đi xem hát để nhận thấy đời mình không đến nỗi đã bô đi như họ vẫn

đã mấy trăm năm nay rồi, ở Tân là vẫn dùng móng tay để làm thuốc chữa bệnh yết hầu.

Nhưng những thứ móng tay dùng làm thuốc phải là thứ móng tay tối hảo hạng và không có vết tích gì cả.

Ở Soochow đã nổi tiếng là móng tay sạch sẽ và tốt nhất.

(Tokio Nichi-Nichi)

Ông T. Dao — Dẹp những tiếc không dùng làm gì được.

Xin nhắc lại các bạn đọc biết :

1. Những bài dịch quái lèo bão phổi biền rõ dịch ở đâu, ở bão nào hay sicks uido.

Nếu các bạn không muốn dịch, có thể gởi bản nguyên văn đến cũng được.

2. Những bài gửi đến, đăng hay không các bạn xem báo sẽ biết, tòa báo không hề trả lời riêng cho từng người được. Bởi vì nếu chúng tôi làm thế thì phải dùng đến mấy cột báo.

Mùa rét năm nay

Hai thứ hàng may complet rất đẹp
mềp có chữ thêu

AVIATEX - VEDETTE

các hàng may pardessus hay raglan

TWARDEN - MONTAGNAC - SHETLAND

Các ngài lịch sự, sành may mặc điều yêu dùng các hàng kè trên. Xin hỏi ở thợ may của ngài, các hàng ấy để so sánh tốt đẹp và giá phải chăng của nó

TAN MY

Marchand de tissus
2, Place Negrerie - HANOI

TIẾU NGÃI

THUYẾT

S

Ó

N

G

TRUYỆN DÀI của NHẤT LINH

(Tiếp theo)

K

Hi nhận lấy Diên làm vợ, chàng biết rằng cái tình yêu có thể làm chàng quên được hết cả những điều tiếng xấu về Diên, chàng chỉ coi Diên như một người yêu chàng và chàng cũng hết tâm hồn yêu lại.

Có lẽ vì tại có tư tưởng ấy, nên những cử chỉ của Hiệp có vẻ rứt rứt, khiến Diên cũng phải lấy làm lạ. Nàng không ngờ một người có tiếng là chơi bời đứng riêng với nàng trong một căn buồng ngủ lại bẽn lẽn như vậy. Nàng cũng ngượng nghịu và nắm lấy tay Hiệp một cách vụng về. Bỗng nàng hiểu. Nàng thấy rõ những ý nghĩ của Hiệp về nàng lúc đó. Nàng cảm động yên lặng nhìn chàng bằng hai con mắt mờ to, dã bắt đầu ướt lệ. Nàng thở dài ngẫm nghĩ :

“Có thể như thế được mãi không?”

Hiệp ngạc nhiên nói :

— Em khóc đấy à, em Diên?

Diên chớp mắt thật nhanh rồi lắc đầu :

— Không, không sao, em khóc vui đấy, dùa anh một tí thôi.

Hiệp mỉm cười, vuốt má vợ :

— Nhưng đừng khóc quá lại hóa khóc thật đấy.

Chàng ngày người nhìn vào cái gương tủ đứng; bóng Diên in vào tấm gương trong với hai con mắt đen và đôi má hồng tươi, chàng trông như cái hình ảnh hoạt động của hạnh phúc chàng :

— Nhìn bóng em trong gương anh tưởng tượng như nhìn thấy em lần đầu tiên.

Diên mỉm cười và lắng lơ ngắm bóng minh. Nàng cũng nhận thấy nàng đẹp, và nụ cười của nàng có duyên. Nàng dơ tay sờ lại mái tóc; mấy ngón tay mềm mại lùa vào trong tóc đen đã trắng lại trắng hơn. Trên cổ tay tròn trĩnh, chiếc vòng bạch ngọc Hiệp vừa mua tặng nàng hôm trước, nàng thấy trong và mát như nước

mưa.

Nghé tiếng động dưới vườn, Hiệp chạy ra sân gác. Diên cũng ra theo. Xã Mịch, một người đầy tớ của Hiệp dương dương phát rộn ràng, thấy Hiệp vội đặt dao và chắp tay vái :

— Bầm quan.

Xã Mịch nhìn Diên và cúi đầu:

— Bầm bà lớn.

Diên lấy tay che miệng cố giữ cho khỏi bật cười. Nàng nhìn thẳng bé con trán truồng, đầu

chõc bôi phẩm xanh lòm, đứng yên như tượng, hai tay ôm một cái bụng to và xệ xuống như quả dưa hấu. Thằng bé chớp mắt đê duỗi những con ruồi bám trên vành mắt toét, và hắt háy nhún lén bao lơn gác.

Diên chỉ tay nói khôi hài khẽ với Hiệp :

— Thằng bé con có chửa, mình a.

Xã Mịch thấy Diên chỉ con mình, thi quay lại ngắm con và mỉm cười nói có vẻ khoe khoang :

— Bầm, cháu lớn đấy ạ. Chán ngoan lắm... Kia! Con không lạy bà lớn đi, rồi bà lớn cho xu..

Hiệp vứt xuống cạnh dứa bẽ một hào bạc :

— Nay cho bố con anh Xã đem về mua rượu uống.

Rồi chàng đứng xát lại gần Diên. Mùi nước hoa thơm bay ở tóc, ở áo Diên ra dượm không khí bao bọc hai người. Hiệp nói :

— Suối nắng ấm lị.

Diên bão chpong nhìn về phía hai cái nhà tranh nát, lụp sụp cạnh hồ :

— Chuồng lợn sao lại làm ở chỗ kia, đâu giờ?

Hiệp cười :

— Chuồng lợn đâu! Nhà người ta đấy. Thằng hai Xich vừa mới chết, bây giờ vợ nó và mấy đứa con ở đấy.. Những đêm sáng trời người ta vẫn trông thấy ma hiện lên.

Diên rung minh :

— Anh làm em hít hồn. Thật thế à, anh?

— Không, anh nói dùa đấy. Hiệp cúi xuống gọi Xã Mịch :

- Mai anh bảo mẹ con hai Xích
nhà nhà tăm mà ở. Còn hai
nhà kia thi anh rờ ngay đi cho

em chống tay lên bao lớn,
mắt nhìn theo những chòm
tối tiếp nhau quanh eo dưới
thang lồng như đè đánh dấu một
giòng sông sâu lượn khúc. Mùa
xanh đen của những chòm cây
nổi bật lên trên sườn các đồi cỏ
vắng nuốt dưới nắng thu.

Trên cao, mây đám mây lơ
lửng, bay từ từ. Thỉnh thoảng
một làn gió nhẹ ở quang rộng
thôi vào làm lá mây cây thông ở
đầu trái lấp lánh như những chiếc
kim vàng rồi thoảng qua mặt Diên
dưa phơ phát mấy sợi tóc rủ lơ
thơ bên má. Diên mê man nói :

- Cảnh đẹp như thế này mà
sao anh ít khi về đây?

Hiệp nhìn Diên nói :

- Bây giờ anh mới thấy thế...
Cô lẽ hết một năm nghỉ giả hạn,
anh xin thôi hẳn. Giàu có như
minh, tôi gì còn rúc vào một só
buồng tối, làm lụng khổ sở, phi
hết một đời... Thật là vô lý hết
sức.

Chàng đặt tay Diên vào giữa
hai bàn tay chàng rồi nói tiếp :

- Bây giờ anh mới nhận thấy
sóng có nghĩa lý. Còn trước kia..

Chàng giơ tay chỉ mấy cây
hông.

- Trước kia, anh sống vô vị
như mây cây thông này, không
ngãy ngợi gi, không biết là mình
sống nứa.

○
Hiệp vừa tắm xong; tuy không
phải đi dầu, nhưng chàng cũng
mặc quần áo cẩn thận. Chàng
sốt giọng chải đầu, lấy chai nước
hoa của Diên giỗ mây giọt lên
tóc, lên áo, rồi chọn một cái « ca
vát » ăn với màu áo, thắt đì thắt
hai hai, ba lần cho thật vừa mắt.
Chàng làm những việc đó một
cách khoan thai như người ta
làm một việc ưa thích và quan
trọng.

Hiệp bước ra nhà ngoài : tám
hòn chàng thảnh thoái, không vần
một ý nghĩ bận bịu cũng như
người chàng và quần áo chàng
không vướng một hạt bụi bẩn.

Lúc đó Diên đứng ở ngoài
sàn, dưới bóng dàn nho, dương
mài cùi đặt ấm chén lên một cái
bản phủ khăn rút dưa. Thấy Hiệp
ra, nàng ngừng lên, đặt tay lên
môi rồi hôn mấy đầu ngón tay và
lắng lờ nhìn chàng, hỏi :

- Minh tăm có lạnh không?

Hiệp đáp lại :

- Cũng khá lạnh, nhưng đã có
nước chè nóng của mình và ánh
nắng thu.

Thấy Sơn ở ngoài vườn di vào
Hiệp hỏi :

- Ông giáo đã về chưa?

- Thưa chủ, ông Thái về rồi.
Ông ấy đang giở bụng cho vay thóc.

Diên hỏi :

- Ông giáo nào thế?

- Ông quản lý đấy mà, gọi thế
vì ông ta vừa làm quản lý vừa dạy
con Thủy và thằng Trúc. Không
lẽ gọi ông ta là ông quản, nghe có
vẻ nhà binh quá.

Diên xếp chén, dĩa xong, bảo
chồng :

- Hay ta sang bên ấy chơi. Em

muốn xem cảnh cho vay thóc ở
nhà quê.

Thật ra nghe tên Thái quen
quen, Diên muốn xem có phải
người nàng thường không; tuy chỉ
gọi là quen người ấy, nhưng vì ở
nhà quê mà lại cùng sống trong
một nhà, nên nàng nóng ruột

thì buồn chết.

Hiệp ghé vào tai Diên nói khẽ :

- Con gái nhà quê vùng này
có tiếng là xinh, mà ông Thái
lại dẹp trai. Không có vợ, nhưng
mà khói vợ. Chúng mình chẳng
phải lo hộ ai.

Diên mỉm cười, hai con mắt mờ
máng :

- Em lo lầm chứ. Nhất là lo
cho anh.

Rồi nàng lại hỏi :

- Thật thế à? Sao em chưa
thấy một bông hoa nào ra hồn.

Hiệp nói dừa :

- Anh thi anh chẳng lo, vì
không bông hoa nào bằng bông
hoa của anh.

Diên kéo tay chồng và nói dè
che ngưỡng :

- Thôi, đi thôi, em về uống
nước. Trẻ con mà!

Quả Diên đoán không sai, ông
giáo Thái chính là người nàng
quen: tuy vậy lúc ông giáo đứng
dậy cùi đầu cléo, nàng cũng cùi
đầu chào lại một cách rất nghiêm
trang, như đối với người chưa
từng quen biết bao giờ. Hiệp giới
thiệu vợ mình với Thái bằng
tiếng Pháp. Thái cùi đầu mỉm
nữa. Trước cái vẻ đẹp lộng lẫy
tươi thắm của Diên, chàng bối
rối và thấy quả tim đập mạnh.

Diên hơi khó chịu vì Thái là
người có biết nàng và có lẽ cũng
không lạ gì quang đời quá khứ
của nàng; nhưng cái khó chịu ấy
chỉ thoáng qua và nhường chỗ
cho cái cảm giác thú vị rằng sắc
đẹp của mình đã làm một người
luống cuồng, và từ nay trở đi, cái
tình của mình với Hiệp ở chốn
quê hẻo lánh này có được một
người thứ ba chứng kiến.

Diên tinh nghịch liếc mắt nhìn
hai cô con gái nhà quê sinh xắn
dứng nép sau một cái cột, vừa
ngắm Diên từ đầu đến chân vừa
thì thăm bàn tán. Diên chỉ nghe
lõm bõm một vài tiếng, nhưng
nàng cũng đoán ra được lời nói
của hai cô gái quê :

- Người đâu mà dẹp như hoa.

(Còn nứa)

Nhất Linh

Bọn người ây sẽ bị diệt vong

Nhiều người vẫn phản nản rằng khi về Hanoi mua hàng hay bị cửa xấu và đắt tiền.

Hạng buôn bán giả dối không thể đánh lừa người mua được. Họ sẽ bị diệt vong, không còn ai tin cần nữa.

Và lại hiện nay có một nhà mới mở nhận khảo sát giúp các ngài già các thứ hàng, mua hộ hàng hóa bằng một giá rẻ nhất và đúng của tôi, và sau đó trả lại cho các ngài già. Ví dụ như hàng hóa có giá 100,000 đồng, họ sẽ trả 80,000 đồng. Nhìn chung, họ sẽ trả 80% giá.

Cần hỏi điều gì, xin viết thư cho

M. BUI-DUC-DAU
REPRÉSENTANT DE COMMERCE

30, Quai Clémenceau, Hanoi

TÉLÉPHONE N° 717

CODE NATIONAL FRANÇAIS

GIA ĐÌNH

TRUYỆN DÀI của KHÁI HƯNG

XI

NINH

GHE tiếng còi điện
ô-tô, Nga rời bàn
ăn chạy vội ra
công. Thấy chị,
Minh mở cửa xe
nhảy ngoặt xuống chào :

— Lạy chị !
Nga vui mừng :

— Cả cậu cũng về chơi. Trời
ơi ! chị sung sướng quá.

— Vâng, cả em cũng về. Hôm
qua em chưa định nên đi đâu hay
ở Ý Hanoi, thì cô Bảo rủ em về
thăm anh chị. Thưa chị vẫn
mạnh ?

Nga chưa kịp trả lời, thì Bảo
đã đến gần chắp tay, nghịch ngợm
chào :

— Lạy cụ lớn ạ.
Nga cười :

— Góm cò Bảo ! Động thấy
người là thấy dưa ?

Bảo cũng cười đáp :

— Vâng, có thể. Nhưng dễ chị
muốn em giữ vẻ trang nghiêm
như một thày tu chăng ?

Rồi nàng ngầm nghĩa Nga :

— Trông chị độ này không
được...

Nga ngắt lời hỏi lại :

— Trông chị già đi nhiều, phải
không ?

— Già thì không già, nhưng
gây lầm.

Lúc đó, An đã giao ô-tô cho tài
xế, một người cháu họ, đánh vào
nhà đê xe. Chàng đến bên móm
cười trả lời thay vợ :

— Cố nói đúng lầm, nhà tôi cứ
thức luôn, cứ buồn luôn thì béo
với ai được ?

Nga xưa nay vẫn có tính giấu
diếm, không dễ người ngoài, dù
là chị em ruột, biết thấu việc
riêng nhà mình. Nàng cười rã
tự nhiên bảo em gái :

— Em còn lạ gì tinh anh An ?
Chỉ được cái nói dưa cả ngày.
Hôm nào chị cũng đánh một giấc
từ chập tối cho đến sáng, thế mà
anh nói chị không ngủ được.

Rồi nàng đánh trống lảng :

— Thôi, vào trong nhà, chờ cứ
dừng công mà truyện gẫu mãi à ?
Mời hai em vào rửa mặt, rồi còn
ăn cơm. Chắc các ngài đã đói lắm.

Minh cười :

— Thưa chị, có thể... Hắn anh
đã đi bắn được chim thết chung
em.

— Ô ! cậu không nhắc thì tôi
quên bằng. Lâu nay tôi chẳng
thiết bẩn gì cả.

Và chàng đưa mắt nhìn vợ như
để thăm bảo : « Vì mợ cả. Mợ làm
tôi mất hết lạc thú ». Chứng Nga
cũng hiểu ý chồng. Nhưng nàng
hết sức che đậy :

một câu ý nhị, bỗng bầy dè chỉ
hai vợ chồng minh hiếu với
nhau, nhưng Bảo đã vui vẻ đáp
lại chị :

— Chắc linh hồn chim chóc bị
giết nó oán, làm cho anh không
ngủ được đấy, chứ gì ?

Ai nấy phá lên cười. Nga gọi

Bảo cười :

— Bữa cơm này đến mười
người ăn vị tất đã núng.

Minh tiếp luồn :

— Ấy là chị tướng có mình em
Bảo về thôi đấy, nếu chị biết có
em nữa thì tiệc còn to đến đâu.

Nga sung sướng dỗ cả mặt :

— Tiệc lung gì, hai em cứ nói
thế ? Cơm xoàng thôi đấy chứ.

Minh quay ra bảo em :

— Bảo ạ, đây là cơm xoàng,
mai anh chị nỡi thật tiệc kia,
nhưng cơm xoàng mà cũng có
rượu, à chị ?

— Rượu thường thôi đấy mà.

— Còn con lợn sữa này chắc là
cây nhà lá vườn.

Bảo cười ngắt :

— Súc vật, anh lại bảo là cây
với lá ?

Nga và An cũng thẳng thắn
cười theo. Hình như Bảo và Minh
đã đem đến gia đình hai người
một chút hạnh phúc, một chút
trẻ trung. Đến nỗi hai vợ chồng
quen hết những sự hờn giận, và
thân mật âu yếm nhìn nhau như
ngày mới cưới. An chợt nhớ đến

những bữa cơm mọi ngày thường,
những bữa cơm buồn bã yên
lặng, có khi mau chóng quá, vì
ai cũng nghĩ ăn cho xong đừng

dạy dề di một nơi cho rách mít,
có khi chậm chạp quá, vì không
ai tưởng đến ăn, chỉ ngồi mà bắt
bè, rầy rà lẩn nhau, mà mai mìn

nói châm chọc lẩn nhau. Về
chàng nghĩ thầm : « Sao sự hù
đa, sự sung sướng trong già
đình, mình lại không tự tạo lấy
được ? Sao lại cứ phải người

khác đem đến lúc nào mới được
hưởng lúc ấy ? Phải chăng chỉ
tại mình nhu nhược không có đủ
oai quyền làm chủ trong già-dìn
của mình ? »

— Kia anh An, hình như anh
không ăn, chỉ ngồi nhìn chúng
em.

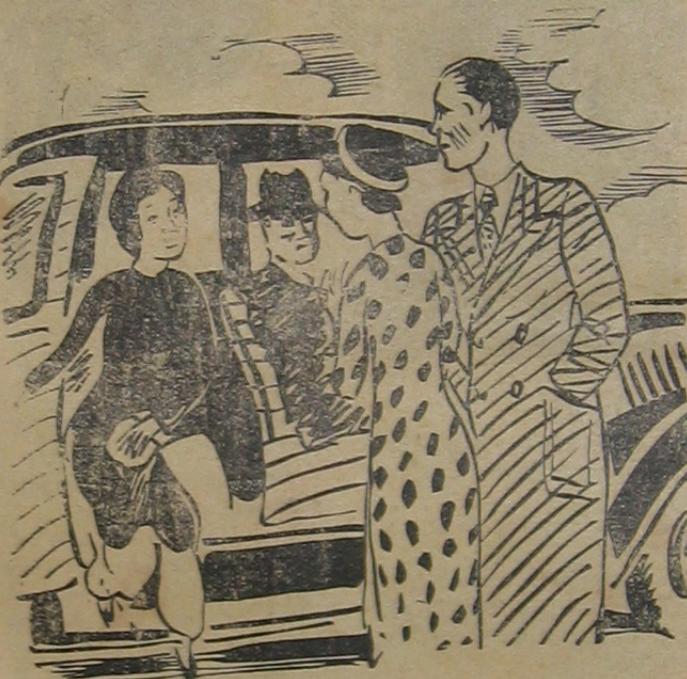
Minh nói lời Bảo :

— Còn hình như gi nữa l.. Tuy
ngữ có câu : « Vợ chồng đẹp chí
ngồi nhìn nhau cũng đủ no ».

Bảo cãi lại :

— Không phải thế. Cứu tục ng
thế này chứ lị : « Yêu nhau ch
ngồi nhìn nhau cũng đủ no ».

An móm cười đưa mắt liếc và
như để thăm hỏi : « Chúng ta

dãy lát lấy nước rửa mặt, dem
talan khăn mới, sà phòng mới ra
đe khách dùng.

Rồi mọi người vào bàn ăn. Bảo
ngầm các món bày trên bàn hỏi
dưa :

— Thưa chị, còn những ai nữa ?

Nga ngạc nhiên hỏi :

— Không, có ai nữa đâu ?

HỘI CHỢ NĂM NAY

Nhà chuyên môn
PHÍNG-TÀI đã chứng
bằng tại gian hàng số 19
đãy chữ F rất nhiều

kiểu giày dép ông và giày kim thời mốt, la, có mỹ-thuật chưa
từng dấu thiêng. Và nhất định bán chiết hàng bằng một giá rất hạ.

PHONG - TAI

43, Phố xe Biển Hanoi

Chi điểm

Số 2 nõ 18 Phố hàng Bồ

Dây mòn theo kiểu đan

LỜI RAO

Bản-hiệu kinh-trình dè công-chứng hay rằng đến ngày
31 Décembre 1936

bản-hiệu sẽ mãn hạn hợp-dồng về sự phát-hành thuốc

ĐẠI-BỘ CỬU-LONG-HOÀN

của y-sỹ TRẦN-MẠNH-TRÁT

Nghe đâu đến 1er Janvier 1937 sẽ có một công-ty và một vái nhà thuốc Khách ở Saigon sẽ đứng lên đấu giá cao dành độc-quyền phát-hành với bản-hiệu.

Nhưng hiện nay số thuốc CỬU-LONG-HOÀN của bản-hiệu còn lại như sau này:

5.000 hộp thứ 10 hoàn giá 5\$50 là 27.500\$00
7.000 hộp thứ 4 hoàn giá 2,20 là 15.400,00
8.000 hộp thứ 2 hoàn giá 1,10 là 8.800,40
Cộng.. 51.700\$00

Bản-hiệu cần bán tất cả dè hủy hợp-dồng và thanh-toán với ông TRẦN-MẠNH-TRÁT. Vậy như ai muốn mua bao-tất một lần dè bán sanh lời thi xin gửi thơ đấu giá. Bản-hiệu ra giá là 12.000\$00, ai trả cao hơn hết sẽ được.

Nếu không có ai mua bao thi bản-hiệu bán từ 20 hộp cho người nào muốn mua buôn hoặc mua để uống.

Giá nhất định như sau đây:

Cứ 20 hộp thứ 10 hoàn 40\$00
Cứ 20 hộp thứ 4 hoàn 16,00
Cứ 20 hộp thứ 2 hoàn 8,00

Tiền cước hàn-hiệu chju. Xin viết thơ cho Tông-cục Cholon hoặc Hanoi, còn các Phân-cục không có bản, chỉ được lấy commandé giùm mà thôi.

Nhà thuốc VÔ-DÌNH-DÂN

319-323, Rue des Marins, CHOLON
13, Rue des Cantonais, HANOI

T. B. — Những thợ nào gởi trễ nếu hết thuốc hoặc có người mua bao rồi thì chúng tôi xin miễn trả lời.

SOI GƯƠNG NƯỚC LÀNG DIỀNG

GIỐNG NGƯỜI PHÙ-TANG ĐƯỢC CƯỜNG THỊNH

là nhờ ở dân luôn luôn
khỏe mạnh và hoạt động

Mấy chục năm về trước đây, dân tộc trên đảo Phù-tang tức là giống người Nhật-bản cũng là một giống « mũi xệp da vàng » như dân Nam ta mà cũng bị các cường quốc trong thế-giới bỏ quên » không thèm ngó-ngàng chi đến cả. Hồi đó ở khắp Âu-châu, nói đến nước Nhật cũng như nói đến nước Nam họ đều ngơ ngác không hiểu là một nước mọi-dụ nào ở tận đầu đầu nữa. Ấy thế mà sau cuộc duy-tân hồi Minh-trị, giống người Lùn, nhờ ngọn đuốc văn minh sáng chói, đèn bàng tinh dại sau một giấc ngủ triền-miên đã mấy nghìn năm.

Từ đó trở đi, dân Nhật càng ngày càng tiến, cả vật-chất lẫn tinh-thần... Cho nên tới ngày nay nguyễn nhiên nghênh-ngang đứng ngang hàng với các cường quốc dưới khoảng trời Tây và giữ ngôi bá-chủ dưới khoảng trời Đông vậy.

Vậy thì cái công cuộc lập quốc một cách mau chóng và oanh-liệt như thế gốc bời tự đâu? — Giả ta chịu khó lặn giờ đoạn lịch sử về năm sáu mươi năm gần đây của giống Phù-tang thì ta thấy còn nhiều chí liết lâm. Song tóm lại chỉ có một « iều cốt-yếu là ở như « Nước láy dân làm gốc », lời thành-nhân dâ day. Một người dân khỏe-mạnh, ít tật bệnh, thi tinh thần tất minh mẫn, tri-lựt tất quả quyết, làm việc gì mà chẳng xong ngay? Một người dã như thế, trăm nghìn người như thế, rồi đến cả nước như thế, họp lại thành một sức mạnh thiêng-liêng thì dẫu xan phảng núi Thái-sơn, lắp bằng bê Đông-hải cũng dể như đập ngói chẽ tre thôi vậy. Đó, cái cơ phu-cường của dân Nhật chung quy là như thế.

Trông người lại ngầm đến ta. Mảnh gương chói lọi ấy treo cao giữa khoảng trời Đông, ta càng soi vào mà càng thêm thiện.

Giống người Phù-tang cũng « mũi xệp da vàng » song họ vẫn tự phụ là con cháu của Thiên-Hoàng... liệu chúng ta đây cũng con cháu Rồng Tiên bá kém?... Ấy thế mà nếu ta đem ra dọ tài thủ túc thì than ôi! Xa nhau một vực mộng trời? nguyên ẩn ấy bởi vì đâu?

Dương-Tu

DIEU THUOC
CAITHUYEN

MARQUE

DÉPOSÉE

GIA BẢN: 5 XU

Các ngài mang tờ quảng cáo này lại bản hiệu
Hanoi hay Haiphong, mua một cát tút 25 gói
thuốc lá

SLOOP GIÁ 1820

Các ngài sẽ được biếu một quyển chuyện
KIM - VÂN - KIỀU in giấy rất đẹp để riêng tặng
các ngài.

ÉTABLISSEMENTS

BOY LANDRY

HANOI — HAIPHONG